

Curierul ADVENTIST

**De ce
să fiu credincios?**

Anul LXXXIII
 Aprilie 2006
 nr. 4

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
 Creștine Adventiste de Ziua
 a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
 Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
 Ioan Câmpian-Tătar,
 Teofil Petre, Marius Munteanu,
 Virgil Peicu, Ernest Szász,
 Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
 George Uba, Valeriu Petrescu,
 Cristian Modan, Magyarosi Barna
 Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
 Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
 Str. Valeriu Braniște nr. 29,
 Tel. 323 00 20; 323 48 95;
 Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
 str. Labirint 116,
 Oficiul poștal 20,
 cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3 Editorial special
Vino la Marele Medic!
 Teodora Goran

4 Devoțional
De ce să fii credincios?
 Romică Sârbu

6 Sănătate
Dați piatra la o parte!
 Valeriu Gheorghijă

8 Rapoarte
Comitetul de bilanț – Uniunea Română

13 Misiune
Dragostea în acțiune
 Adelina Alexe

15 Spiritual
Ca focul
 Crăciun Ciprian

17 ADRA
Copilărie îngropată odată cu tatăl
 Simona Crenguța Tobă

18 Pagina membrilor
Dacă vrei să fii biruitor
 Oswald Prisecaru

20 Tineret
O zi la Vânu Mare
 Cristina Neagu

22 De la cititori...

24 Spiritul Profetic
De ce Spiritul Profetic în secolul XXI
 Florian Cârnu

26 Sănătate
De ce nu mai vedem vindecări astăzi în biserică
 Nicu Tutunaru

28 Știri

Pagina copiilor
Fără dinți
 Trudy Morgan-Cole

31 De la inimă la inimă
„Am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți...”
 Csabai Gyulo Laslo

Vino la Marele Medic!

TEODORA GORAN

„Și Duhul și Mireasa zice: 'Vino!'. Și cine aude, să zică: 'Vino!' Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22, 17)

Ai auzit? ... Da, pentru tine este chemarea. Programarea este făcută acum, în trimestrul II al anului 2006. Vino fără teamă! Ești așteptat în cabinetul Marelui Medic. Nu te gânde la plată. Bunăvoința de a veni este de-ajuns pentru a intra. Vei fi întâmpinat cu un zâmbet cald, prietenos, ce îți va risipi temerile. După ce te vei așeza relaxat, va începe consultația. El cunoaște deja datele din fișa ta personală, dar te invită să-i spui tot ce te doare. E foarte atent la fiecare detaliu. Îți va asculta inima și îți va consulta trupul. Va atinge cu blândețe părțile dureroase, pentru că știe ce înseamnă durerea. Cuvântul inspirat ne asigură: „Fiecare suflet este atât de bine cunoscut de Isus, ca și când ar fi singurul pentru care a murit Mântuitorul. Durerea fiecăruia Îi mișcă inima. Strigătul de ajutor ajunge la urechile Lui.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 480)

O consultație în cabinetul lui Isus

Probabil că va înscrise drept concluzie mai multe diagnostice – pe plan fizic, mental și sufletească. Vrei să știi care sunt acestea? S-au putea să fii surprins de unele dintre ele. El îți le va comunica, dar nu într-un mod tăios și fără speranță. Pe chipul Lui vei citi cea mai profundă dragoste, empatie și dorință de a te vindeca. Da, EL POATE face aceasta; doar e Atotputernic!

„Am suferit întristările tale, am trecut prin luptele tale, am dat piept cu ispitele tale. Cunosc lacrimile tale; și Eu am plâns. Cunosc chiar și durerile prea adânci pentru a fi rostite la urechea unui om. Să nu crezi că ești singur și părăsit. Deși suferința ta nu mișcă nici o coardă sensibilă în vreo inimă de pe pământ, privește la Mine și vei trăi.” (Idem, p. 483)

Există o singură condiție: dispoziția ta de a colabora, de a urma tratamentul prescris, de a asculta fiecare sfat ce-ți este dat. Nu e greu, nu-i așa? El îți spune cu drag ce trebuie să faci și deschide înaintea ta Cartea în care sunt

scrise cu lux de amănunte toate indicațiile, pentru ca să nu uiți vreuna. Îți oferă apoi și 'dicționarele explicative' ale Cărtii de tratament, astfel încât să fii încredințat că ai înțeles bine prescripția. Vor fi necesare eforturi serioase pentru a-ți însuși pe rând sfaturile. Dar vestea cea mai bună pe care vreau să ți-o dau de la început este aceea că nu vei fi lăsat singur! Isus, Medicul tău personal, îți va fi alături în fiecare zi, te va încuraja, îți va da toată puterea de care ai nevoie pentru a obține biruința asupra obiceiurilor care ți-au ruinat sănătatea și viața.

„El priveghează asupra ta, fiu șovăielnic al lui Dumnezeu. Ești ispitit? El te scapă. Ești slab? El îți dă puteri. Ești neștiutor? El te luminează. Ești rănit? El te vindecă... Sufletul trebuie să fie eliberat de tot ceea ce este în opoziție cu credințioșia față de Dumnezeu.” (Idem, p. 329, 330)

Cel mai bun Medic

Inima ta va tresălta de bucurie când vei vedea rezultatele... și vei alerga să spui tuturor ce Medic bun ai găsit. Semenii tăi vor vedea schimbările petrecute în viața ta și vor alerga și ei la cabinet și uite așa... va veni foarte curând ziua când pacienții care au acceptat vindecarea deplină vor fi externați din spitalul planetei Pământ și vor fi conduși acasă... la Tatăl care îi așteaptă cu brațele deschise. Vor fi fericiți și sănătoși pentru veșnicie, prin jertfa Marelui Medic. Și „El va șterge orice lacrimă din ochii lor...”

Vrei să fii și tu acolo? Vrei să fii sănătos? Acum este timpul să recunoști că ești bolnav și să vii la Medic. Nu este timp de amânare. Nu e nimic mai important ca viața ta! De aceea, stabilește bine prioritățile. Nu te lăsa absorbit de mulțimea preocupărilor vremelnice. Ia seama la chemările ce-ți vor fi adresate pe parcursul acestui trimestru! Lasă-L pe Domnul să pună degetul pe rănile tale, ca să le vindece. Poate e ultima ocazie... ultimul apel... Vino!

Teodora Goran,
director, Departamentul
Sănătate și Temperanță,
Uniunea Română

ROMICĂ SÂRBU

Priveam uimit la vasul de lut ciobit în bătaia crâncenă a încercărilor unei lungi și pasionate vieți de slujire în lucrarea Marelui Maestru. Neputința anilor înaintați și bolile nemiloase încovoiaseră trupul cândva puternic, energic, în fața vânturilor aspre, uscate și pustiitoare, trimise de vrăjmaș pe urmele celor ce, cu răbdare, au păzit și păzesc încă poruncile și credința lui Isus.

În ciuda acestor amprente dureroase, vasul de lut nu fusese niciodată mai frumos, mai puternic și mai de folos în mâna Maestrului, prezent acolo în vederea ultimelor finisări pentru ziua cea mare a expoziției în marea sală a Universului.

Întrebări provocatoare

În căutarea întăririi certitudinii credinței, bătrânul slujitor a întregat în șoaptă și plin de respect: „De ce vasul arată așa?” Vizitatorii prezenți la pregătirile pentru marea expoziție se întreabă: „Dacă vasul a fost modelat de Marele Maestru, de ce arată astfel? Merită să-ți încredințezi viața modelării mâinilor Sale?”

Întrebarea m-a tulburat și mi-a pus înainte o lume de îndoieli, de cântări și de răzvrătiri ale celor ce spun că așteaptă marea expoziție a Maestrului.

De câte ori nu auzim: „De ce să fii credincios, când zecimea nu este folosită cum trebuie, când unii pretind

DE CE să fii credincios?

că au găsit greșeli în credința dată sfinților o dată pentru totdeauna, când sunt rănit de cei chemați să vindece, când aștept sănătatea și vine boala, când accidentele îmi spulberă visele, când despărțirea și moartea îmi nimicesc planurile, când se pare că există așa de multă nedreptate în locul dreptății și așa de puțină iertare la tronul harului? Toate acestea sunt întrebări care ne fac necredincioși.

Te-ai gândit vreodată care este motivul credințioșiei tale? Nu, nu este o întrebare menită să ispitească, ci dimpotrivă, să descopere motivațiile launtrice și să conducă la adevăr, la veșnicie.

Răspunsul primit în Templu

Asaf, psalmistul Vechiului Testament, a fost și el frământat de această tulburătoare întrebare: De ce să fii credincios? El recunoaște: „Era să mi se îndoiaie piciorul, și erau să-mi alunece pașii! ... Degeaba dar mi-am curățit eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție, căci în fiecare zi sunt lovit, și în toate diminețile sunt pedepsit... M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în sfântul locaș al lui Dumnezeu, și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi” (Psalmi 73,2-17). Întrebarea sa a primit răspuns în Templu, când în lumina Cuvântului i-a fost înfățișată ceea ce el numește „soarta de la urmă a celor răi”. Prin aceasta, se înțelege nu deznodământul vieții fiecărui individ în parte, ci răsplata primită de fiecare,

la sfârșitul istoriei mântuirii. Dumnezeu îl încurajează pe cel credincios să nu se lase înșelat de aparențe, de prezența sau de absența necazurilor. Încrederea în Dumnezeu nu trebuie să fie motivată de ceea ce ni se întâmplă în viață, de evenimente fericite sau dureroase. În acest psalm, se întrezărește o parte a răspunsului la întrebarea din titlu, și anume: răsplata deplină a credinței o vom primi atunci când Domnul Se va întoarce. Ioan vorbește despre acest adevăr în următoarele cuvinte: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă...” (1 Ioan 3,2)

Un Dumnezeu credincios

Însă întrebarea: „De ce să fiu credincios?” primește în Biblie un răspuns chiar mai fascinant și mai profund atunci când citim Deuteronom 32,4: „El este Stânca; lucrările lui sunt desăvârșite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și, fără nedreptate, El este drept și curat”. În mod surprinzător, Biblia ni-L prezintă pe Dumnezeu ca fiind credincios. În general, cuvântul *credincios* ne trimite cu gândul la devotamentul unei persoane față de ceva sau de cineva. Textele biblice în care Dumnezeu este numit *credincios* sunt la fel de numeroase ca și cele în care cuvântul *credincios* apare cu referire la oameni.

Ce înseamnă că „El este un Dumnezeu credincios”? În limba ebraică este folosit termenul *aman* care înseamnă „a sta; a susține; a fi ferm, hotărât”, accentuând ideea de *demn de încredere*. Acest atribut al lui Dumnezeu este descoperit în mod practic în următoarele cuvinte: „El este un Dumnezeu credincios și își ține legământul” (Deuteronom 7,9).

Vorbind despre credința lui Dumnezeu față de legământ, Ellen White afirmă: „Curcubeul din jurul tronului e o asigurare că Dumnezeu este credincios; că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare. Noi am păcătuit față de El și suntem nevrednici de mila Lui; și, cu toate acestea, El Însuși a pus pe buzele noastre acea prea minunată cerere: „Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi” (Ieremia 14,21). El Și-a luat angajamentul să

asculte strigătul nostru când venim la El, mărturisindu-ne nevrednicia și păcatul. Onoarea tronului Său e legată de împlinirea Cuvântului Său față de noi.” (*Mărturie*, vol. 8, p. 24)

Necredințioșia noastră nu Îl face pe Dumnezeu necredincios. Chiar când noi nu suntem credincioși legământului, El este credincios. Abandonul nostru nu-L determină pe Dumnezeu să ne abandoneze. El continuă să facă tot ce este nevoie pentru salvarea noastră, iubindu-ne până la capăt, până când ne întoarcem la El sau până când, depășind limitele harului, comitem păcatul împotriva Duhului Sfânt. Aceasta se întâmplă, pentru că Dumnezeu este credincios legământului, pentru că El este consecvent față de Sine.

Când iertarea ni se pare imposibilă

Un alt aspect al credinței lui Dumnezeu îl descoperim în 1 Ioan 1,9. Sunt momente când iertarea ni se pare o imposibilitate, când nu avem curaj să mai spunem: „Doamne, iartă-mă!”. Ellen White ne avertiza: „Satana va veni la tine, spunându-ți că ești păcătos. Dar tu să nu-i îngădui să-ți copleșască mintea cu ideea că, datorită faptului că ești păcătos, Dumnezeu te-a părăsit. Răspunde-i: 'Da, sunt un păcătos și tocmai din această cauză am nevoie de un Mântuitor. Eu am nevoie de iertare și de înțelegere, dar Domnul Hristos mi-a declarat că nu voi pieri, dacă voi veni la El. În scrisoarea pe care mi-a trimis-o stă scris că «Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte...» (1 Ioan 1,9). Eu mă voi încrede în Cuvântul lui Dumnezeu și voi asculta îndemnul Lui... Cu cât păcatul meu este mai mare, cu atât mai mare este nevoia mea de un Mântuitor'.” (*Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 34).

Noi credem în iertare nu pentru că o merităm sau pentru că o simțim, ci pentru că El a promis și este consecvent făgăduinței și dragostei Sale față de noi.

În altă ordine de idei, credințioșia lui Dumnezeu o întâlnim atunci când vorbim de sfințirea vieții. Cineva remarcă: „Degeaba vin la biserică și degeaba mă rog; degeaba ascult predicile și degeaba studiez Cuvântul,

căci sunt la fel de rău. Nu văd nici o schimbare în viața mea”. Aceste lamentări dispar când citim Cuvântul lui Dumnezeu: „Dumnezeu păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin... Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta” (1 Tesaloniceni 5,23.24). Dumnezeu ne promite că, dacă ne supunem Lui, El ne va sfinți.

În Spiritul Profetic, de asemenea, găsim următoarea încurajare: „Încredeți-vă în Dumnezeu în fiecare clipă. El este credincios și vă va călăuzi în înaintarea voastră până la atingerea țintei finale.” (*Idem*, p. 106). Încrederea noastră în El nu este zadarnică. El ne va face după chipul Său.

Biruitori împreună cu Dumnezeu

Credințioșia lui Dumnezeu o vedem și în faptul că El nu îngăduie să fim ispițiți dincolo de puterile noastre (1 Corinteni 10,13). El ne pregătește calea de a o birui. De aceea „nu trebuie să ne considerăm neputincioși în fața ispitei.” (Ellen White, *Solii pentru tineret*, p. 82). Noi trebuie să credem în biruința lui Dumnezeu în viața noastră.

De asemenea, Luther spunea: „Dumnezeu este credincios, nu ne va părăsi.” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 207). Și prin prezența Sa alături de noi atunci când suntem încercați, Dumnezeu Se descoperă ca fiind credincios. El ne face durerea mai suportabilă, ne dă putere să depășim criza. Iar uneori, ne scutește de unele necazuri.

În concluzie, de ce să fiu credincios? Răspunsul se găsește în primul rând în credințioșia lui Dumnezeu și, în al doilea rând, în ceea ce Asaf numea „soarta de la urmă”. Iar a fi credincios înseamnă a te baza pe credințioșia lui Dumnezeu, a accepta că ești iubit de El, indiferent pe unde treci, și a acționa pe baza Cuvântului Său, indiferent de alegerea celorlalți, indiferent de consecințe. Dumnezeu ne spune: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2,10).

Romică Sârbu, director,
Departamentul Educație,
Conferința Muntenia

VALERIU GHEORGHÎĂ

Una dintre cele mai convingătoare dovezi ale mesianității Domnului Hristos, ale calității Sale de Creator și susținător al tuturor lucrurilor, este puterea de a săvârși minuni. După cum știm cu toții, în cursul celor trei ani de activitate în mijlocul nostru, El a folosit-o de mai multe ori, mânat de dorința de a sprijini credința șovăitoare a celor ce se arătau greoi a pricepe celelalte dovezi. Unora le-a fost de folos această descoperire neașteptată. Pentru alții, piatra necredinței de la ușa inimilor lor otrăvite de egoism și mândrie s-a dovedit a fi mai grea decât cea de la mormântul lui Lazăr, unde s-a petrecut minunea culminantă din seria celor evanghelice. Totuși, descoperirea a fost de folos și acestora, măcar „spre mărturie”. Aș dori ca, în următoarele rânduri, să urmărim folosul pe care ni-l poate aduce nouă în domeniul sănătății corporale.

Cine era Lazăr?

Un singur evanghelist îl menționează: Ioan. Ne spune mai întâi că era un oarecare. Deci, cum ar zice apostolul Iacov, „cu aceleași slăbiciuni ca și noi”. Ne mai spune că era frate cu Maria și Marta, era iubit de Isus, era prietenul familiei ucenicilor, iar la data reportajului din Ioan 11 era bolnav.

Spiritul Profetic precizează că era „unul dintre cei mai devotați ucenici ai lui Isus”, chiar dacă nu figura printre cei doisprezece. De foarte multe ori, asemenea oameni nu ies la rampă, pe scenă, ci lucrează în culise. Se pare că așa lucra Lazăr. Mai avea un atu: locuia aproape de Ierusalim, astfel că Isus cu ucenicii găseau deseori ocazia să găzduiască la el, bucurându-se totodată de atmosfera puternic sanogenă din această casă.

Ce boală a contractat el?

Documentele amintite nu o menționează deloc. Dacă în cazul altor minuni săvârșite de Isus, ni se relatează că subiectul era orb, paralytic sau demonizat, despre boala lui Lazăr nu aflăm altceva decât că s-a agravat atât de mult, încât a ajuns în stadiul final. Iar Lazăr, pare-se, nu era bătrân. Atunci? Poate o boală cronică degenerativă, cu complicații

DAȚI PIATRA LA O PARTE!

care s-au acutizat din cine știe ce motiv. Boli care apar și la cei de vârstă mijlocie și chiar mai curând; care își pot găsi explicația în vreo greșeală dietetică tradițională. Căci gospodina casei, Marta, plină de inițiativă, energică, mai greșea câteodată în elanul ei deosebit...

De ce n-a intervenit Isus urgent?

De ce n-a intervenit Isus urgent, ca o echipă a SMURD-ului? Este Isus mai întârziator? Ni se răspunde clar că El „trebuia să Se mai gândească și la alții: a) la educația ucenicilor, care avea încă goluri de completat. b) la aceia din poporul Său care încă nu-L primiseră datorită încăpățânării și necredinței lor. Există și atunci, ca și azi, destulă încăpățănare la toate nivelele, atitudine ce frâna demersul educațional. Isus Se simțea dator față de toți aceștia. Îi iubea prea mult, ca să-i lase necorecți.

De ce S-a oprit Isus afară din cetate?

Înțelegem că n-a dorit o dezbatere publică a cazului, ci una privată. Cu cei în cauză. Iar Maria și Marta au înțeles și ele aluzia. S-au dus pe neobservate acolo. Și azi, multe decizii bune se iau mai de grabă prin relația directă dintre cel în nevoie și salvatorul său, terapeutul său. Această mai ales când ai de a face cu oameni ca Marta, care, deși era gospodină iscusită, era greoaie în a înțelege cuvintele lui Hristos. Câte sfaturi medicale ale lui Hristos, redate nouă prin Spiritul Profetic, sunt așa de greoi înțelese de cei ce au cumplită nevoie de ele! Pare-se că se dezbate mai ușor în afara „cetății”, a bisericii.

De ce a cerut Isus ca ei să dea piatra la o parte?

Evident, pentru că fiind dată la o parte de mâini omenești, divinitatea respectă libera alegere a celor în cauză. Natura omenească trebuie să colaboreze cu Divinitatea pentru a exprima credința care acceptă intervenția cerului. În acest sens, Dumnezeu nu Se lipsește de ajutorul omului.

Interesant, sau mai bine zis ciudat, e faptul că atunci când Domnul e gata să facă un lucru, Satana ridică pe cineva care să se opună. Și mai ciudat e următorul fapt: Cine se

opune? Pe cine găsește Satana să regizeze opoziția? Tocmai pe Marta – o slujitoare ferventă a lui Isus; una care însă avea o deficiență în ce privește cuprinderea întregii perspective a lucrării la care era angajată. Tocmai ea a trebuit să primească, încă o dată, mustarea călduroasă a Maestrului: Pentru ce te îndoiești de puterea Mea? Pentru ce te împotrivești cererilor Mele? Nu uita! Îndoiala și necredința nu constituie umilință.

Ce bine a fost că Marta, greșită, dar sinceră, a acceptat corectarea, schimbarea! Drept urmare, fratele ei a primit puterea dătătoare de viață. A înviat. Noi acceptăm corectarea?

Să concluzionăm, referindu-ne la cinci întrebări:

Pe cine reprezintă Lazăr? E dovedit astăzi, cel puțin undeva pe glob (în California și în România), că speranța de viață a creștinilor adventiști e mai mare decât a populației generale. Că starea de sănătate a respectivilor e mai bună. Dar până la foarte bună sau excelentă, mai e drum. Se înregistrează încă destule cazuri de boli cronice degenerative printre adventiști: obezitate, ateroscleroză, hipertensiune arterială, cardiopatie ischemică coronariană, reumatism degenerativ, accidente vasculare cerebrale etc. „Lazăr” se mai îmbolnăvește și azi, chiar dacă este unul dintre cei mai devotați ucenici și gazdă a multor confrăți care se simt bine în casa lui. Dacă nu își va trata la timp suferința, s-ar putea să aibă surpriza agravării ei, chiar acum când Hristos stă gata să vină și are nevoie de ajutoare sănătoase, viguroase. Așadar, să descopere cauza adevărată a suferinței și s-o înlăture, ca nu cumva de data aceasta boala să nu mai fie „spre slava lui Dumnezeu”.

Care e suferința în discuție astăzi?

Nu doar „Lazăr” re trăiește azi, ci și „Marta”. O cunoașteți. E foarte harnică, pricepută, ospitalieră și devotată cauzei mișcării advente. Și azi e gata să pună la punct pe cele care nu-i egalează dăruirea. Dar și azi mai scapă câte o greșală ce merită dezaprobarea lui Isus. Când El ne-a vizitat în persoana profetului bisericii rămășiței a făcut foarte multe remarci și observații în domeniul artei culinare

și al dietei în general. Așa de multe, încât au ocupat paginile unui volum de cca 300 de pagini, intitulat sugestiv *Dietă și Hrană*. Ar fi interesant de făcut o statistică printre Martele moderne spre a afla câte dintre ele au deschis larg ușa bucătăriei spre a auzi clar și integral tot ce a spus Maestrul iubit de ele, studiind această carte.

Până atunci însă, trimestrul acesta ne oferă ocazia de a discuta prietenește, dar insistent, cu Martele noastre despre măsura în care și-au însușit cu grijă îndemnul Oaspetelui de înaltă clasă. Despre măsura în care „au ales partea cea bună” a aplicării principiilor dietetice fundamentale, în elaborarea stilului de viață al familiilor lor:

- Principiul cantității:** masa principală dimineața (50% din rația zilnică), masă moderată la amiază și frugală sau „sărită” seara.
- Principiul calității:** preferință pentru alimentele de origine vegetală.
- Principiul timpului:** orar regulat al meselor, iar între timp, nimic, nimic.
- Principiul diversității alimentelor** și preparatelor, de la o zi la alta, pentru completarea reciprocă a componentelor nutritive și pentru păstrarea apetitului.
- Principiul preparării:** preferarea gustului natural al alimentelor, evitând prepararea termică ori de câte ori e posibil și mai ales evitând folosirea metodei culinare riscante a prăjirii în grăsimi sau uleiuri.

Dar Oaspetele din casa Martei nu S-a referit inițial la greșeli dietetice, ci la cele privind greșita gestionare a stresului: îngrijorarea, frământarea frecventă și de lungă durată. Cum se descurcă Martele și Lazăr de azi cu asemenea probleme? Dar cu sedentarismul, cu neodihna, cu toxicele „vegetariene”: cafea, cola, piper etc.? Te-ai asigurat că ai ales partea cea bună?

Pentru ce nici azi Marele Medic nu intervine prompt?

Pentru ce nici azi Marele Medic nu intervine prompt, de multe ori, pentru vindecarea lui „Lazăr”? Nu cumva pentru că ne iubește prea mult spre a ne lăsa necorecți de încăpățănarea și necredința noastră privind valoarea sfaturilor Sale? El știe mai bine decât noi că a greși e omenește, dar a stărui în greșală e... încăpățănare

condamnabilă, inspirată nu de cer, ci de dușmanul lui. Ca atare, pare să rămână și azi senin la față când Îi cerem intervenție vindecătoare. Întârzierea Lui e și azi bunătate care îndeamnă la pocăință.

De ce afară din cetate? Unii nu sunt împotriviți față de sfatul divin, ci doar greoi a înțelege. Pentru aceștia este nevoie de a ieși „afară din cetate”, în căminuri, în cluburi de sănătate, la expoziții de sănătate, la grupe mici, spre a dezbate acolo interactiv, temeinic, subiectul. Și aceasta până când vâlul se ridică de pe față. Ce bine e că astăzi nimeni nu te împiedică să fructifici astfel de ocazii!

Cine să dea piatra la o parte?

Și azi, diavolul o ispitește tocmai pe Marta spre a se opune ridicării pietrei... nu de la cimitir, ci aceea de pe arterele mai mari sau mai mici. Căci surplusul de colesterol adus de dieta bogată în alimente de origine animală și mai ales de grăsimi solide (fie ele și de vacă, de gâscă, nu numai de porc), formează acolo „piatră”: plăci solide de aterom. Despre ele, medicina secolului trecut nu credea că mai pot fi date la o parte vreodată altfel decât chirurgical. Dar astăzi, știința ultramodernă spune că se poate: prin corectarea regimului alimentar.

Marta de atunci a acceptat corecția. Ce bine! A renunțat la necredință. Tu renunți? Tot la necredință în cuvântul Marelui Medic. Niciodată nu va da El piatra la o parte fără colaborarea ta. Mai ales pe cea de colesterol. Și remarcă porunca: „Dați”... Deci, împreună. Luați deci, ca familie trupească a comunității, a bisericii, hotărârea deosebit de oportună: Vom da la o parte piatra colesterolului adus de greșeli dietetice, de distress, de sedentarism etc. Și astăzi Isus plânge, privindu-ne, ca și atunci. Tot din cauza necredinței noastre. Nădăjduiesc că toți cei ce-L vor privi VOR DA PIATRA LA O PARTE, ASTĂZI.

dr. Valeriu Gheorghiză,
Capelan al CSMMPR,
Herghelia

Comitetul de bilanț

Uniunea Română

Băneasa, 8-9 martie 2006

Fiecare an care se scurge în veșnicie lasă în urma sa semne ale iubirii lui Dumnezeu și semne de avertizare că harul lui Dumnezeu se va încheia curând. Atunci când ne oprim și căutăm să vedem și să înțelegem aceste lucruri, inima noastră va fi umplută de recunoștință și mulțumire față de Tatăl nostru ceresc și în același timp, încurajată pentru noi eforturi în vederea grăbirii încheierii lucrării. O întâlnire de felul acesta a avut loc în zilele de 8-9 martie 2006, la sediul Uniunii de Conferințe, unde membrii Comitetului Executiv au făcut o retrospectivă asupra activităților bisericii din anul 2005. Momentul devoțional, prezentat de fr. Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa, a reamintit importanța valorilor noastre și motivele care ne însușesc pentru a îndeplini misiunea încredințată nouă de Dumnezeu. Cu această ocazie, administratorii și directorii de departamente, precum și instituțiile bisericii au prezentat programele care s-au desfășurat de-a lungul anului care s-a scurs. Prezentăm în continuare rapoartele celor trei administratori ai Uniunii:

Raportul președintelui:

UN AN PENTRU HRISTOS!

Cuvântul „bilanț” invită la inventarieri de fapte, dar și de semnificații. Scena anului 2005 continuă să influențeze rolurile noastre în 2006, iar bătaia mai lungă atinge veșnicia. Și pentru că este vorba de o întreagă biserică, implicațiile spirituale sporesc exponențial.

„Da, bun este Dumnezeu cu Israel!” (Psalmi 73,1)

Scanarea evenimentelor anului recent lăsat în urmă este lesne de realizat: noi înșine am trecut prin ciurul lui, iar rapoartele și buletinele ne țin memoria alertă. Pornind de la Stupini cu strategia de lucru, echipele reunite ale Conferințelor și Uniunii au trecut la practică, iar acum putem enumera: revitalizarea spiritualității prin închinarea în Sabat și personală, prin revigorarea Școlii de Sabat, promovarea Sabatului Tineretului,

reafirmarea Sabatului și a identității adventiste. Apoi, de la „a fi” am trecut la „a face”, astfel că misiunea înscrie înaintare și biruințe: plantări de biserici „Share Him” în 44 de locații, patru noi centre Sola Scriptura, mai multe grădinițe, 1.715 botezuri, mai multe acțiuni de misiune externă și relații publice, lansarea programelor *Un an pentru Hristos!* și *Adoptă o biserică mică*. Este doar o exemplificare, pentru că fiecare departament are un raport special dedicat susținerii frontului misionar comun.

Efervescența anului 2005, pornind de la adunările generale, a continuat pozitiv în derularea unei serii de congrese: AMiCUS, liderii de Tineret, cadrele didactice, pensionarii. Dedicarea Centrului Media Adventist și licența pentru „Speranța TV” rămân momente de referință pentru 2005. Ar fi nedrept să oitem truda anonimă a

fiecărui mădular al trupului bisericii, dar binecunoscută de Cel care veghează asupra noastră și resimțită binefăcător de întreaga familie adventistă.

Diaspora ne atrage atenția că aparține suflătește tot de biserica din țară, de aceea continuă să solicite materiale, pastori și vizite, ceea ce ne oferă binecuvântarea slujirii la distanță. Gestul fraților noștri mai mari, de a-l desemna pe fr. Cristian Modan ca ambasador al Uniunii noastre, în cadrul Diviziunii Euro-Africa, este o binevenită recunoaștere a realității prezente. Faptul că vârsta celor aflați în afara granițelor este tocmai cea mai propice slujirii în prima linie a frontului ne semnaleză imperativul reluării procesului formării sistematice a conducătorilor din biserică din țară.

Anul 2005 ne dovedește din nou că Dumnezeu nostru este plin de har, ne răspunde la rugăciuni și ne întărește pași în căile Lui. „Binecuvântează, suflă, pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvinteze Numele Lui cel sfânt!” (Psalmi 103,1).

Dumnezeu care este pe munte este cu noi și în vale

Tot în 2005, am întâlnit de șapte ori inundațiile, iar ADRA a cuprins cu spiritul ei jertfitor majoritatea obștii bisericii. Conducerea unor instituții ale bisericii a fost reînnoită în 2005, Legea Cultelor s-a apropiat cu bine de finalizare, iar *Cartea de înmuri* a fost dirijată spre ultima notă. O serie de situații de alarmă au apărut odată cu ivirea printre noi a unor învățături străine, nu fără urmări asupra bisericii. Mulțumesc colegilor pentru unitatea și implicarea constructivă în întâmpinarea acestor provocări, iar truda pe acest front continuă și în prezent.

Constatarea adeziunii facile a multora dintre credincioșii adventiști la noutăți doctrinare, exerciții carismatice, implicări financiare dubioase, contestări ale autorității bisericești, ne constrânge să ne gândim cu prioritate la temelia credinței membrilor bisericii noastre. Cunoașterea profundă și personală a doctrinelor fundamentale este subminată de influența superficialității civilizației video în care trăim. Atragerea unei audiențe cât mai numeroase nu poate fi pusă în balanță cu „flexibilizarea” coloanei vertebrale a crezului și a practicii adventiste sănătoase. Clasele pentru botez, predicile, seminariile, evanghelizările, cursurile ITA nu au nevoie de explicații contextuale pentru a omite ceva din identitatea teoretică și practică a credinței date sfinților o dată pentru totdeauna. Anul 2006 ne așteaptă să ne dăm mâna pentru obținerea acestei biruințe.

Afluxul de noi absolvenți ITA pentru pastorație este o binecuvântare cu multiple fațete. Subliniez doar una dintre ele: nivelul calitativ al corpului pastoral. Ștacheta ridicată tot mai sus la angajarea absolvenților cere implicit aplicarea aceleiași unități de măsură pentru cei deja angajați. Chiar dacă sunt rare, cazurile de indisciplină, ineficiență și preocupări paralele cer o abordare demnă de rangul oștirii în care suntem înrolați. Este anormal ca membrii de bună credință să constate deficiențe neașteptate și inadmisibile la comandanții din armata Domnului. Statul major al fiecărei Conferințe, cu susținerea Uniunii, este așteptat cu strategii și acțiuni și în acest domeniu.

Spune lumii! poate suna ca orice idee bună, dar efemeră. Eforturile noastre misionare, cu cele mai bune intenții, cu cele mai bune metode și cu cele mai bogate finanțări, se opresc la

ușa bisericilor locale și în fața fiecărui membru al bisericii. La acest punct, nou-născutul moare sau trăiește, iar dacă trăiește, rămâne de văzut cum trăiește. Spiritul misionar personal, activitatea individuală de la om la om, atitudinea continuă, de câștigare a unui singur suflet, merită atenția noastră strategică. Fiecare adventist lucrând cu un neadventist este o deviză care nu intimidă, dar care are potențialul răsturnării statisticii și înfierbântării celor căldice. Iată rugăciunea pe care o am în suflet: Domnul să facă să rodească această taină strategică în comitetele de misiune, în întâlnirile pastorale și ale slujbașilor, în toate departamentele, în fiecare biserică locală și în fiecare suflet!

Doar un an pentru Hristos!

Anul 2005 a fost îndoliat de 1.071 de înmormântări ale fraților și surorilor care au trecut la odihnă. Dintre pastorii pensionarii, frații Gabriel Mocanu și Alexandru Delea și-au sfârșit alergarea în 2005, urmați în februarie 2006 de Barbu Dănuș și Gheorghe Toma. Din iulie 2005, am stat îndurerăți lângă sicriele grăbite ale unor colegi pastori – Ștefan Koszma, Adam Engelhardt, Ștefan Pârvan. Dincolo de omagierea memoriei tuturor acestora, Inspirația ne tâlcuiește o pildă despre modul ideal de a privi lucrarea încredințată fiecăruia dintre noi:

„Fie că avem un an înaintea noastră, sau cinci, sau zece, trebuie să fim credincioși în lucrul nostru astăzi. Noi trebuie să îndeplinim datoriile fiecărei zile cu aceeași credincioșie ca și cum aceea ar fi ultima noastră zi.” (Ellen White, *Our High Calling*, p. 220).

Oricare ar fi accentele pe care am dori să le așezăm pe lucrarea noastră în 2006, ca urmare a lecțiilor primite în 2005, nimic nu ar putea egala greutatea coordonatelor trasate de Duhul profeției. Scriind chiar înainte de încheierea anului, Ellen White ne invită și astăzi să gândim serios la lucrarea noastră:

„Încă un an aproape a trecut în veșnicie... Să trecem în revistă raportul anului care foarte curând va fi trecut. Care este înaintarea realizată în experiența creștină? Lucrarea noastră – am făcut-o noi în așa fel, încât să suporte examinarea Maestrului, care a încredințat fiecăruia o lucrare, potrivit cu darurile sale?” (Ellen White, *Our High Calling*, p. 369)

În tumultul activităților și solicitărilor, Domnul și Mântuitorul nostru caută să ne dea o viziune și o nădejde care niciodată nu înșală.

„Fiecare an care trece trebuie să sporească dorința sufletului după puritatea și desăvârșirea caracterului creștin. Iar dacă această cunoaștere sporește zi de zi, lună de lună, an de an, nu va fi o lucrare care va arde ca pielele, lemnul și testia; ci va clădi pe temelie aur, argint, pietre scumpe – lucrări care nu sunt pieritoare și care vor rezista în focul zilei de pe urmă” (*Ibidem*)

„Adevăratul creștin va avea ochiul ațintit doar către slava lui Dumnezeu, în toate lucrurile, încurajând scopurile sale și imputernicind principiile sale cu acest gând: Eu fac aceasta pentru Hristos”. (*Ibidem*)

Cu credința că această lumină ne atrage și ne cucerește pe noi – membrii Comitetului Executiv al Uniunii – să lansăm spre călăuzire deopotrivă între pastori și membrii Rămășiței chemarea de a trăi anul 2006 pentru Hristos.

Todor Huțanu, Președinte

*„Doamne, Dumnezeul lui Israel,
Tu ești drept; căci astăzi noi suntem, o
rămășiță de robi izbăviți.” (Ezra 9,15)*

Adăugăm rezultatele și rapoartele anului 2005 în marea carte a cronicilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Suntem recunoscători lui Dumnezeu că a fost tot un an de grație, în care este valabilă hotărârea rostită de El, după potop, familiei lui Noe: „Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea” (Geneza 8,22). Această promisiune divină nu este valabilă doar agriculturii, adică domeniului economic, ci și domeniului spiritual. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru favoarea de a putea sămăna în ciuda tuturor intemperiilor, a tuturor obstacolelor caracteristice post-modernismului în care trăim și-I mulțumim și pentru bucuriile secerșului din anul 2005, a cărui dinamică o trecem în revistă, cu ocazia acestui comitet de bilanț.

La sfârșitului anului 2005, numărul total al membrilor bisericii din România a fost de 70.240 repartizați în 1.071 de comunități și 253 de grupe. Aceasta este biserica vizibilă, rezultatul final statistic al valorilor vii de care răspunde întreaga biserică. Constatăm cu durere că ne aflăm pe o linie descendentă, fapt care ne determină la o analiză profundă și responsabilă. Numărul ieșirilor consemnate în intervalul 31 decembrie 2004 – 31 decembrie 2005 este de 3.461, iar numărul intrărilor este de 3.039. După cum știm, intrările în biserică se fac pe trei căi: botezuri, vot și scrisori de recomandare. La capitolul botezuri, numărul este de 1.715. Numărul intrărilor prin vot este de 126, iar prin scrisori de recomandare este de 1.198. În anul 2000, s-au însumat 2.797 de botezuri, în 2001 au fost 2.617, în 2002 – 2.892, în 2003 – 1.749, iar în 2004 doar 2.302. Deși de-a lungul timpului am schimbat strategii misionare, am intensificat acțiunile misionare „live” ale pastorilor, constatăm cu tristețe că intrările nu sunt pe măsura eforturilor depuse. Terenul inimilor pare tot mai înțelenit și mai refractar față de semințele prețioase ale adevărului. Intrările prin vot au și ele două surse: foștii membri ai bisericii care revin sau neoprotestanți care continuă

creșterea cunoștințelor și a experiențelor spirituale și intră în biserică. Din păcate, nu avem o statistică exactă cu privire la cei reveniți și cei proveniți din rândul neoprotestanților. Oricum, numărul lor pe 2005 este de 126. Numărul celor intrați prin scrisori de recomandare este de 1.198. Deși numărul acestora se adaugă la numărul creșterilor, de fapt reprezintă doar o trecere dintr-o comunitate în alta. Dacă analizăm numărul ieșirilor, de asemenea menționăm că există trei „porți” de ieșire: scrisori de transfer, decese și excluderi. Numărul scrisorilor de transfer este de 1.748, al deceselor este de 1.071, iar al excluderilor este de 642. Dintre cele trei numere, ne oprim doar la cea a excluderilor. În privința aceasta, constatăm următoarele: în anul 2000 au fost excluși 1.267 de membri, în 2001 – 1.130, în 2002 – 1.006, în 2003 – 855, în 2004 – 887. Constatarea evidentă este că anul trecut (2005), numărul excluderilor a fost cel mai mic din ultimii 5 ani. Faptul acesta este îmbucurător și poate reflecta o creștere a calității lucrării pastorale, a hrănirii bisericii. Comparând acest număr cu cel al botezurilor, constatăm că raportul este de 2,67 botezuri la 1 excludere. Acest raport este oarecum apropiat de raportul căsătorii-divorțuri, în țările secularizate, unde există aceeași problemă a fidelității față de legământul cu Dumnezeu. La capitolul „Scrisori de recomandare”, merită să menționăm o

diferență semnificativă între numărul de intrări prin scrisori și numărul de ieșiri, diferența fiind de 550 în favoarea ieșirilor. Faptul acesta are ca explicație trimiterea scrisorilor în străinătate. Lucrul acesta este îmbucurător, deoarece membrii își stabilesc apartenența în țările în care s-au mutat, dând posibilitatea ca biserica să-i poată sluji mult mai responsabil.

Repartizarea numărului de membri pe numărul de comunități existente este de 65,58. Ținând seama de faptul că avem comunități cu peste 200 de membri, reiese că avem o mulțime de comunități cu un număr foarte mic de membri. Raportul pastori-număr de membri este de 196,2. În numărul pastorelor sunt incluși atât administratorii și directorii de la Conferințe și Uniune, cât și pastorii din diferite instituții. Dacă raportăm numărul de comunități la numărul de pastori, media este de 2,99. Lucrul acesta ne arată că, în general, un pastor poate cuprinde în programul său lunar districtul pe care îl păstorește. Desigur, există pastori care au biserici mari, dar mai puține comunități, iar alții au comunități mici, plus alte grupe.

Situația deceselor, comparativ, în ultimii 5 ani este următoarea: în 2000 – 1.378, în 2001 – 1.082, în 2002 – 1.282, în 2003 – 1.032, în 2004 – 1.017, iar în 2005 – 1.071. Constatăm că, în fiecare an, înmormântăm un număr de membri echivalent cu peste 10 comunități a câte 100 de membri. În anul 2005, am condus pe ultimul drum pământesc pe câțiva colegi.

Concluzii

Cifrele și statistica prezentată reprezintă toate succesele și insuccesele, câștigurile și pierderile însumate, ale tuturor comunităților adventiste din țară. Consider că trebuie să acționăm în două direcții majore: la nivelul individual și la nivelul bisericii ca unitate. La nivelul individual, consider că se aplică constatarea mareșalului Bernard Montgomery din Marea Britanie: „Fiecare soldat trebuie să știe, înainte de a merge la luptă, felul în care mica luptă pe care o duce el se așază în tabloul mai mare și felul în care succesul luptei sale va influența războiul ca întreg”. Desigur micro-lupta noastră nu poate să influențeze deznodământul Marii Lupte, deoarece lupta aceasta a fost deja câștigată. Dar succesele noastre vor influența decisiv mântuirea noastră și vor avea o pondere semnificativă în mântuirea altora. La nivel de corporație, aș dori să mă folosesc de o imagine, imaginea podului numit Golden Gate din San Francisco. Este un pod construit din oțel și beton, cu o deschidere de 1,5 km și o oscilație verticală de 6 metri la mijloc, între cele două turnuri care susțin întreaga construcție. Secretul stabilității și longevității acestei construcții constă în două lucruri: flexibilitatea și ancorarea pe un fundament sigur și nemșcat. Biserica va trebui să fie flexibilă în ceea ce privește aplicarea metodelor, să știe să folosească metodele cele mai eficiente în funcție de circumstanțe, dar să dovedească stabilitate în ceea ce privește aplicarea principiilor și legilor divine. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Emilium Niculescu, Secretar

Prezentul raport financiar oferă o imagine a evoluției financiare a Uniunii de Conferințe, în cursul anului 2005, în comparație cu anul precedent, și cuprinde toate zecimile și darurile oferite de membrii bisericii în această perioadă, precum și principalele capite de cheltuieli efectuate la nivelul Uniunii din fondurile ce aparțin acesteia.

Prezentăm în continuare situația zecimii pe Conferințe, în anul 2005, în comparație cu anul 2004.

CONFERINȚA	ZECIME 2004 RON	ZECIME 2005 RON	CREȘTERE	CREȘTERE % 2004- 2005	CREȘTERE	MEDIE/ MEMBRU /AN	MEDIE /MEMBRU /LUNA
BANAT	2.562.800	2.940.104	377.304	114,7	105,7	425,6	35,4
MOLDOVA	5.425.200	6.511.476	1.086.276	120,0	110,5	475,8	39,6
MUNTENIA	6.723.200	8.360.196	1.636.996	124,3	114,5	418,9	34,9
OLTENIA	3.652.600	4.327.515	674.915	118,4	109,1	343,0	28,5
TRANS. NORD	2.413.300	2.869.611	456.311	118,9	109,5	369,3	30,7
TRANS. SUD	3.331.400	3.868.213	536.813	116,1	107,0	415,4	34,6
TOTAL	24.108.500	28.877.115	4.768.615	119,7	110,0	408,0	33,9

Se poate observa o creștere a zecimilor în cifre absolute cu 4.768.615 RON, iar în procente cu 19,7%. Inflația în anul 2005 a fost de 8,5%, iar în acest caz, creșterea reactualizată după ce eliminăm efectul, inflația, este de 10%. Zecimile exprimate în cursul anului 2005 au crescut față de anul 2004 cu 2.002.281 EUR, în situația în care moneda europeană a continuat să se deprecieze față de moneda națională.

	2003	2004	2005
Aprecieri / Deprecieri	5.190.000	5.981.810	7.984.090
	18,5%	- 2,58%	-5%

Considerând procentul de 10%, creștere procentuală reactualizată în anul 2005 față de anul 2004, un ritm susținut de creștere care urmează trendul anilor precedenți și arată spre nivelul de credincioșie și angajament al membrilor bisericii din țara noastră, un termometru spiritual evident, pentru care toată recunoștința o îndreptăm spre bunul Dumnezeu, care a binecuvântat pe copiii Săi până în prezent. Zecimea medie pe membru, pe lună, în Uniunea Română este de 33,9 RON, iar în acest caz, putem aprecia venitul mediu pe membru, pe lună, la suma de 339 RON. Ținând cont de faptul că peste 50% dintre membri sunt pensionari, femeii casnice fără venit sau cu venituri foarte mici, precum și elevi, studenți, situația este explicabilă, iar zecimea medie credem că ne reprezintă.

Capitolele de cheltuieli ale Uniunii ce au fost suportate din procentul de 10%, ce-i revine din totalul zecimii și din daruri, cu destinație specială, sunt:

Cheltuieli personal	Cheltuieli administrative și generale	Cheltuieli departamentale	Cheltuieli amortizări	Subvenții	Total
865.859	449.811	308.883	149.826	908.154	2.682.533

Darul Școlii de Sabat împreună cu Darul Sabatului 13 se ridică la suma de 1.590.695,08 RON, iar media pe membru/Sabat este de 0,44 RON, o creștere sensibilă față de anul precedent. (0,39 RON /membru/Sabat) și continuă să reflecte o participare redusă la serviciul divin al Școlii de Sabat.

Alte daruri:

Dar de mulțumire – 414.673
 Dar Libertate Religioasă – 46.322
 Dar Săptămâna de Rugăciune – 172.202
 Dar Educație – 38.213
 Dar extinderea misiunii – 28.129
 Dar Sabatul 13 – 130.640
 Dar Tineret – 37.974
 Dar Go One Million – 39.973
 Dar Radio – 56.527
 Dar ADRA Banat – 138.314
 Dar ADRA – 258.543
 Dar Conferința Generală – 43.782
 Dar Radio Mondial – 45.435
 Dar ADRA Moldova, Oltenia – 815.069
 Dar Oltenia – 37.972

Anul 2005 se remarcă prin inundațiile care, în valuri, au lovit țara noastră, precum și cele 25 de familii adventiste care au rămas fără locuințe, dar și prin mâna întinsă de către întreaga biserică pentru a veni în ajutorul celor afectați. Acest lucru se poate observa și prin nivelul ridicat al darurilor ADRA. Extinderea

activităților a impus și creșterea alocațiilor și subvențiilor acordate anumitor instituții. Centrul Media a beneficiat de o subvenție care se ridică la suma de 890.629 RON, din care radio 521.336, iar video 369.259 RON. Colportajul a primit din partea Conferințelor 144.385 RON (procent 0,5 zecime), dar a avut nevoie de 211.637 RON, diferența fiind suportată de Uniune. Am beneficiat și de susținere financiară pentru proiectul – *Speranță pentru mâine* – în valoare de 90.000 \$, din care au fost susținute proiectele de evanghelizare ale evangheliștilor străini; au fost tipărite materiale și cumpărate 29 de video-proiectoare. Suma rămasă de 18.000 EURO va fi folosită pentru achiziționarea de noi echipamente.

La capitolul donații, se înscrie și suma de 26.000 EURO, primită până în prezent pentru susținerea transmiterii emisiunii „Jurnal de credință”, iar din partea Diviziunii și a Conferinței Generale suma de 47.568 CHF pentru proiecte ale Misiunii Globale. Uniunea Română continuă să susțină lucrarea mondială prin procentul de 2% din totalul zecimii – 253.005 CHF și 16.595 CHF, dar Tineret, sumă transferată la Diviziune.

Prezentăm în continuare situația caselor de rugăciune în construcție pe întreg teritoriul țării, precum și a celor inaugurate în 2005. Asistăm la o scădere a numărului celor în construcție, iar

în acest mod, fondurile pot fi canalizate într-o mai mare măsură spre misiune.

Conferința	În construcție în 2004	În construcție în dec. 2005	Terminate în 2005	Începute în 2006
Banat	11	10	6	3
Moldova	32	20	1	3
Muntenia	38	43	6	7
Oltenia	20	10	4	1
Transilvania Nord	12	15	3	3
Transilvania Sud	11	12	0	3
Total	124	110	20	27

Darurile pentru bugetul bisericilor locale a crescut de la suma de 6.457.941, în anul 2004, la 6.870.780 RON în 2005, o creștere de 6,3%.

Obiectivul principal al investițiilor pentru anul 2005 l-a constituit terminarea lucrărilor la Centrul Media Adventist și inaugurarea acestuia. Cheltuielile totale s-au ridicat la suma de 3.949.801, investiție susținută în totalitate de către Diviziunea Euro-Africa, motiv pentru care mulțumim pe această cale administratorilor de la Diviziune pentru sprijinul acordat.

Bilanțul contabil atașat acestui raport prezintă în detaliu situația financiară a anului 2005. Suntem recunoscători bunului Dumnezeu pentru realizările anului precedent, susținerea financiară și credințioșia membrilor în zecimi și daruri, precum și de spiritul de sacrificiu de care au dat dovadă pentru buna desfășurare a tuturor proiectelor bisericii.

Ioan Câmpian-Tătar, Trezorerier

Tot cu această ocazie, au fost amintite programele de sănătate care vor continua strategia de lucru pentru anul 2006, cartea anului **Pași spre fericire, Cartea de înmuri creștine** care se dorește să fie bună de tipar în luna aprilie și programul misionar „Tell the world”. Întâlnirea a fost marcată de mai multe momente de rugăciune de mijlocire pentru situațiile speciale prezentate. La sfârșitul întâlnirii, președinții celor 6 Conferințe au prezentat o

serie de experiențe misionare însoțitoare, dar și cereri pentru susținerea pe brațul rugăciunii a familiilor care trec prin diferite încercări.

După încheierea Comitetului, am luat câteva interviuri:

Fr. Mihai Maur ce ați dori să spuneți colegilor pastori despre această întâlnire?

Mi-am propus ca la prima întâlnire pastorală să reiau câteva dintre ideile care au fost prezentate aici. Viziunea „Sola Scriptura”, viziunea de la Tineret, de la Educație sunt doar câteva exemple pe care le vom „frământa” destul de bine. De asemenea, multe dintre problemele dezbătute la acest comitet vor fi cu siguranță aprofundate la nivel local.

Fr. Buburuzan, cu ce gânduri plecați de la acest Comitet?

Plec de aici cu o satisfacție asupra mersului bisericii, asupra consacrării oamenilor, asupra dorințelor bune, asupra planurilor binecuvântate de Dumnezeu și doresc din toată inima ca ele să se împlinească. Ceea ce eu doream să spun cu privire la lucrarea bisericii am descoperit că a fost deja pus în practică de unele departamente. Am constatat că Duhul Domnului este la lucru și-i călăuzește pe cei pe care biserica i-a chemat să slujească. Mă rog ca aceste programe să conducă la pregătirea poporului lui Dumnezeu pentru revenirea Domnului Hristos cât mai curând.

Fr. Gabriel Maurer, vă rugăm să ne spuneți cum apreciați lucrarea bisericii din România la acest moment de bilanț?

Privim cu mare plăcere și încurajare spre Uniunea Română, și spre lucrurile care s-au realizat aici. Ne bucurăm foarte mult că, și după mai mulți ani de libertate, totuși interesul misionar, interesul de a împărtăși credința cu alții este prezent și încă se dezvoltă. Mă bucur foarte mult că s-au realizat atâtea proiecte prin care au putut fi botezați foarte mulți oameni; mă bucur, de asemenea, că în România există posibilitatea ca unui din Occident să vină aici și să aibă parte de o experiență pozitivă în domeniul evanghelizării. Pe noi ne ajută foarte mult.

Ce mesaj aveți pentru cititorii revistei noastre?

Aș dori să încurajez pe fiecare dintre cititorii noștri să privească cu atenție și consecvență spre o relație pozitivă cu Domnul Isus Hristos, o relație zilnică, pentru că, dacă noi avem legătură cu Sursa de viață, atunci vom crește și spiritual, dar vom avea și succes în a comunica celorlalți din jurul nostru vestea cea bună a mântuirii prin Isus Hristos și de a-i invita să devină și ei părtași ai Împărăției lui Dumnezeu și ai familiei Sale în familia adventă.

Grupaj realizat de Gabriel Dincă

Dragostea în acțiune

Sunt Adelina și vă scriu din Palau. Cum am ajuns aici? Prin chemarea lui Dumnezeu. Deși îmi doream să merg undeva ca misionar, plecarea mea în Palau a fost pe cât de mult așteptată, pe atât de surprinzătoare. La jumătatea anului IV de studii, când am contactat AVS (Adventist Volunteer Service, una dintre organizațiile de misiune globală ale Conferinței Generale) pentru un an de misiune externă, am primit un răspuns pozitiv și prompt. Am privit acest răspuns ca parte din planul lui Dumnezeu pentru mine.

Deși, inițial, trebuia să merg în insulele Marshall, planul s-a schimbat din motive independente de voința mea sau a Diviziunii, spre insulele Palau. Pentru noua propunere, mi-am luat ceva timp să cuget la ceea ce aveam să fac. Mi-am reevaluat încrederea în Dumnezeu și disponibilitatea de a asculta întru totul vocea Sa și am decis să merg în Palau, având credința că Dumnezeu este Cel care conduce și că El știe mai bine. Acum, după opt luni în Palau, am înțeles de ce nu a fost Marshall, ci Palau. Când Îi spui lui Dumnezeu că vrei să urmezi planul Lui, este absolut necesar să fii dispus la orice schimbări, și aceasta nu face decât să clădească încrederea.

Am plecat în misiune pe 1 august 2005. Nu cunoșteam absolut pe nimeni când am plecat din țară, dar Îl aveam cu mine pe Dumnezeu. Când am ajuns în Palau, am cunoscut echipa cu care aveam să lucrez (aproximativ 25 de persoane: majoritatea americani, doi europeni, câțiva filipinezi și alți câțiva localnici). Mi-am făcut prieteni

buni, iar scopul comun care ne-a adus împreună aici ne-a apropiat mai mult de Dumnezeu.

Misiunea în Palau se bazează pe educația oferită în școlile noastre, care au înscris anul acesta aproximativ 350 de elevi. În prezent, biserica din Koror (capitala, unde stăm noi) este formată din foști studenți ai școlilor noastre, înființate în urmă cu 52 de ani. Numai un procent de aproximativ 5% dintre studenții noștri sunt adventiști, familiile celorlalți aparținând altor religii prezente în insulă: catolică, baptistă, penticostală, metodistă, mormonă, evanghelică, Adunarea lui Dumnezeu, Biserica Chineză sau aparțin unor secte ca Moonies, care are destul de mulți adepți în Asia și Pacific, ori, fiind de alte naționalități asiatice, sunt budiști sau au alte religii politeiste.

Sistemul educațional, desfășurat conform religiei adventiste, cu ore de religie, devoțional zilnic și capelă săptămânal, are o mare influență asupra copiilor, care înțeleg mult din ceea ce

este Dumnezeu, mult mai mult decât m-am așteptat. I-am invitat să caute în Biblie și de multe ori vin la mine cu Biblia deschisă și cu tot felul de întrebări – întrebări mature. Așa că stau de vorbă cu ei și le explic. În plus, pe lângă cartea lor din care studiază, Biblia, am început un fel de studiu biblic, în care le prezint diferite subiecte, pentru care căutăm versete biblice; vreau să îi invit să caute întotdeauna în Cuvântul lui Dumnezeu și să ia din tot ce spun oamenii doar ce este scris în Scriptură. Sunt încă micuți, dar simt că au nevoie să știe lucrurile esențiale, pentru a nu fi înșelați de către Satana care deja i-a amăgit pe părinții lor (de exemplu, cei care cred că Moon, președintele sectei Moonies, este Mesia, ori se închină altor zeități...).

Copiii din Palau sunt foarte afectuoși și își exprimă sentimentele prin tot felul de bilete, mesaje, desene sau mici surprize pe care le adun într-un sertar. Altădată, o floare, un „I love you, teacher!”, o îmbrățișare sau o tablă plină de desene și mesaje sunt

parte din răsplata renunțării noastre. Și eu îi iubesc mult pe copii, însă trebuie să recunosc că a fi profesor (cel puțin în Palau) nu este deloc ușor. În cele mai multe rugăciuni, cer înțelepciune și răbdare; îndelungă răbdare. Pe lângă vârsta în sine, la care copiii sunt plini de energie și în permanentă schimbare, diversitatea religiilor, culturilor, naționalităților, temperamentelor și a educației primite în familie face și mai dificilă educația în școală, iar cei 19 copii ai mei au fost o adevărată provocare în fiecare zi!

Dar să vă mai spun de ce planul lui Dumnezeu a fost pentru mine să vin în Palau, și nu în Marshall (planul inițial). Când spuneam că vreau să merg ca misionar, ceea ce îmi doream era să pot vorbi deschis oamenilor despre Dumnezeu. Oamenilor adulți. Însă prin AVS, am plecat ca profesor. Adulților le prezinti adevărul într-o lună și sunt gata să ia o decizie. Este mult mai greu însă să lucrezi cu copiii. E nevoie de ani de zile de educație.

Pastorul Ken Norton, un om al credinței, prin care Dumnezeu ne binecuvântează în fiecare Sabat cu predici pline de putere, are în plan să formeze echipe de misionari evangheliști și să le trimită în țările necreștine ale lumii, în zone albe. Unul dintre proiectele-pilot s-a desfășurat în Palau, în lunile februarie-martie. Am fost două echipe care am mers în două sate în care nu era prezență adventistă și am ținut evanghelizarea. Deși a fost greu, răsplata a fost mare când am văzut cum privirea din ochii vizitatorilor se schimbă cu fiecare nouă prezentare. Totodată, locul aflat la malul oceanului ne oferea un moment de relaxare după o zi de școală încărcată. În plus, planul pastorului Norton este pentru viitor – deja ușile sunt deschise pentru anii următori. Iată de ce trebuie ca noi, oamenii, să închidem câteodată ochii și să ne lăsăm duși de mână de Dumnezeu, așa cu ochii închiși! Pentru că El știe mai bine și planul Său este cel mai bun.

Cum spuneam, voiam să învăț ce înseamnă puterea rugăciunii, a credinței și dependența de Dumnezeu. Când ești printre străini, nu ai încotro, ai nevoie de ajutorul lui Dumnezeu și îl ceri. Și este grozav!

În prima seară de evanghelizare, pe la 10 seara, mașina în care era echipa de băieți a avut până pe un drum al junglei. George, având experiențe anterioare în astfel de situații, a propus ca soluție rugăciunea. Imediat ce au încheiat

rugăciunea, o mașină de poliție (pe aici poliția este mai mult un factor de suport, decât un element de teamă) a apărut și a organizat plecarea spre oraș, spre Koror.

Altădată, eram la evanghelizare și, ajunși la fața locului, am descoperit că nu aveam curent și nu puteam folosi materialul tehnic. După rugăciune, primul lucru a fost un apel pe telefonul pastorului Norton. A răspuns și... bine că nu plecase de acasă (era pe punctul...) ca să ia un generator, așa că totul a decurs bine până la urmă.

Uneori însă nu poți explica răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciuni. Doar le vezi în viața ta, le simți, le înțelegi. Tu știi relația ta cu Dumnezeu, tu știi pentru ce te-ai rugat și înțelegi când primești un răspuns.

Anii pe care i-am trăit în Institutul de la Cernica mi-au îndreptat atenția mult mai mult spre Dumnezeu. Sunt recunoscătoare tuturor profesorilor care au pus cu adevărat suflet în relația lor cu noi, studenții. De asemenea, păstrez în mine multe momente în care povesteam cu prieteni adevărați despre viețile noastre și despre Dumnezeu. Însă mai mult decât orice, recunoștința mea se îndreaptă către părinții mei, care m-au susținut neîncetat.

Aici am avut parte de experiențe minunate. L-am înțeles mai bine pe Dumnezeu și Îl iubesc. Provocări au fost din mai multe puncte de vedere, dar acestea nu au fost decât lecții prin care Dumnezeu ni S-a descoperit mai clar, cu cerințe din partea Sa către noi. A fost un an greu, mult mai greu decât mă așteptam când am plecat. Dar știți, de multe ori când ne e greu, învățăm să ne bazăm pe Dumnezeu și El niciodată nu ne înșală așteptările. Acum privesc în urmă și înțeleg multe. Când am renunțat la Facultatea de stat (înainte de a intra la Cernica, am studiat un an la Facultatea de Limbi Străine), pentru mulți a fost o decizie neînțeleaptă. Dar nimeni nu știa ce îmi spunea Dumnezeu mie. Uneori, nu înțelegem de ce, dar mereu vine un moment când ni se dezvăluie planul lui Dumnezeu, cât timp suntem dispuși să Îl urmăm. Atunci începe partea frumoasă. Dumnezeu există și va veni foarte curând. Nu ni se oferă prea mult pe pământul acesta. Ceea ce este în cer este mult mai prețios, împreună cu prezența lui Isus. Dacă cei de lângă noi vor fi acolo depinde și de noi. Da, Dumnezeu Își poate face singur lucrarea. Dar El ne-a chemat să lucrăm cu El, și aceasta este o adevărată onoare. Și este absolut extraordinar să lucrezi în colaborare cu Dumnezeu. La modul cel mai practic! Este chemarea lui Dumnezeu pentru toți, oriunde am fi, iar dacă simțim că ceea ce ne cere este prea greu pentru noi, nu avem de făcut decât un singur lucru: să acceptăm cu toată inima și să ne rugăm pentru ajutor. Din acest moment, El Se va îngriji, cum nici nu visăm! Este promisiunea Sa, iar El Își ține promisiunile!

Tuturor celor care înțeleg că Dumnezeu îi cheamă „departe... undeva departe”, pentru o perioadă de timp, sunt dispusă să le ofer și alte informații (sigur, în limita cunoștințelor mele) utile în acest scop. De asemenea, cei care doresc să sprijine campanii de evanghelizare în țări necreștine sunt invitați să scrie la adresa: adelina.globalmission@gmail.com. Vă mulțumesc!

Adelina Alexe, absolventă a Facultății de Teologie-Asistență Socială și a Facultății de Drept

CA FOCUL

Ziua judecății

„Căci iată vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Maleahi 4,1).

Nimeni nu va scăpa de focul lui Dumnezeu, dar pentru cei mântuiți, botezul cu foc i-a ajutat să ardă pentru Domnul, înainte de judecata finală. Dacă cineva vrea să rămână neatins în ziua cea mare a Domnului, atunci el trebuie să ardă acum.

„Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura se vor face ca lână” (Is. 1,18).

„O redeșteptare a adevăratei evlavii printre noi este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Aceasta ar trebui să fie principala noastră preocupare. Trebuie să depunem eforturi serioase ca să obținem binecuvântarea Domnului...” (Ellen White, *Evenimentele ultimilor zile*, p. 136)

Redeșteptarea

Trezirea spirituală, sau redeșteptarea, înseamnă foc divin. „Fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12,29), iar focul este cel care mistuie și transformă în mod ireversibil elementul supus acțiunii lui.

Ellen White, în *Review and Herald* din 25 februarie 1902, prezintă următoarea definiție a trezirii spirituale: „Redeșteptarea înseamnă o reînnoire a vieții spirituale, o reînsuflare a forțelor minții și a inimii, o reînviere din moartea spirituală”. Deși suntem conștienți de necesitatea și urgența acestei lucrări, ne întrebăm cum am putea începe.

Foc de artificii

Există pericolul de a crede că redeșteptarea poate fi declanșată printr-un așa-zis foc de artificii. Este adevărat că întotdeauna focul de artificii atrage și-i impresionează pe oameni, începând cu cei mici și terminând cu cei vârstnici. Astfel că, pentru ocazii speciale, persoane calificate studiază cu grijă și plănuiesc adevărate spectacole. Iată principalele caracteristici ale focului de artificii:

1. Pornește la comandă – organizatorii stabilesc momentul cu mult timp înainte.
2. Se consumă la înălțime – cu ajutorul rachetelor, focul de artificii este înălțat cât mai sus.
3. Îmbracă forme diferite – devenind o lumină strălucitoare de diferite culori, lăsând o urmă luminoasă sau căzând ca o ploaie de stele.
4. Impresionează – creează spectacol.
5. Costă mult.
6. Durează puțin – odată spectacolul încheiat, s-a terminat și efectul focului, rămânând doar amintirea lui în mintea oamenilor.

Concluzia: Artificii sunt, artificial este și rezultatul.

Focul lui Dumnezeu

Satana va încerca întotdeauna să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu, aducând foc străin în tabăra Domnului. Dar, în comparație cu acesta, focul lui Dumnezeu:

1. Este disponibil oricând. „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 4,7).
2. Începe cu oricine este dispus să accepte o relație vie cu Dumnezeu. „Făgăduința Duhului Sfânt nu este mărginită la vreun anume veac sau la vreo rasă de oameni”. (Ellen White, *Faptele apostolilor*, p. 40). Deși este o lucrare individuală, focul redeșteptării poate cuprinde mase întregi de oameni (Ioel 2,28).
3. Întotdeauna focul redeșteptării va conduce la adevărata pocăință (Ioan 3,3). „În viziuni de noapte, mi s-au înfățișat scene despre o mare mișcare reformatoare... Inimi erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și se dă pe față un spirit de pocăință” (Ellen White, *Timpul și lucrarea, și încheierea lucrării*, p. 21).
4. Fenomenul poate trece neobservat pe lângă cei nepăsători chiar în biserică. „Dacă nu înaintăm zilnic, în exemplificarea virtuților unui creștin activ, nu vom

Să ne cunoaștem familia adventă...

India este o republică federală, situată în sud-estul Asiei, în peninsula India. Fiind pe locul doi în rândul țărilor celor mai populate, India rămâne țara diversității și a contrastelor. Istoria ei este contemporană cu Sumerul și Egiptul, i-a cunoscut pe Alexandru cel Mare, pe Vasco Da Gama, a înregistrat invaziile mongole și arabe, iar în prezent asistă la pătrunderea în forță a civilizației occidentale.

În 1719, Ziegenbalg traduce pentru prima dată Noul Testament în limba indiană. Este doar un moment al unui efort evanghelistic constant, început după tradiție de Toma, continuat de nestorienii, de călugării catolici, și mai târziu de Christian Schwartz și William Carey. Acesta din urmă, împreună cu colaboratorii săi, au publicat Biblia în 40 de limbi și dialecte locale.

Nu putem preciza exact cum a ajuns pentru prima dată mesajul advent în India. Ceea ce știm este că, în 1890, S. N. Haskell și P. T. Magan au traversat India de la Calcuta la Bombay, în cadrul expediției misionare în jurul lumii. Anul de început al lucrării adventiste în India este 1893. Atunci au sosit colportorii William Lenker și A. T. Stroup. Aceștia vor raporta într-un singur an vânzări de 4.000 de dolari fiecare. În 1896, era deja înființată misiunea, cu o școală pentru fetele hinduse, cu servicii regulate de evanghelizare pentru vorbitorii de limbă engleză, cu un cabinet medical și un orfelinat.

În prezent, mesajul advent se bucură de o receptivitate fără precedent. Campanii evanghelice conduse de laici raportează botezuri de 2-3000 de persoane, iar misionarii Maranatha construiesc biserică după biserică. India este astăzi a treia țară ca număr de membri adventiști pe glob, depășind 950.000 de membri. Spitale, universități, orfelinate, casa de editură și radio mondial adventist sunt alte căi prin care biserica încearcă să ducă Evanghelia veșnică într-o țară în care sunt încă 98% necreștini, vorbind în aproape 800 de limbi și dialecte.

Adrian Neagu,
pastor asistent, Coferința Oltenia

recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Se poate ca ea să cadă asupra inimilor tuturor celor din jurul nostru, fără ca noi să ne dăm seama sau s-o primim." (Ellen White, *Evenimentele ultimilor zile*, p. 141).

5. Nu este dependent de mijloace materiale (Is. 1,19). „Măsura în care primim Duhul Sfânt este proporțională cu măsura dorinței noastre și a credinței exercitate pentru aceasta, precum și cu felul cum vom folosi lumina și cunoștința care ne vor fi date." (Review and Herald, mai 1896).

6. Trezirea spirituală este doar începutul unei experiențe puternice cu Dumnezeu. (Efes. 4,15). „Orice creștin viu, va avansa zilnic în viața de credință." (Ellen White, *Faptele apostolilor*, p. 41).

Secretul succesului

Dacă adevărata trezire este altceva decât un foc de artificii, atunci care este mecanismul pe baza căruia poate fi declanșat?

Sfânta Scriptură, ca și Spiritul Profetic, ne îndeamnă să cerem chiar cu stăruință, până vom primi puterea promisă. Numai că, în această condiție de suprafață, se află o altă mult mai ascunsă, fără de care rugăciunile noastre individuale sau ca biserică vor rămâne fără răspuns.

Din copilărie, am asistat la programe de redeșteptare, în care rugăciunile înălțate au rămas fără răspuns, dar am trăit și experiențe înălțătoare, când rugăciunile fraților au produs efecte remarcabile și chiar peste așteptări. Oare ce face diferența?

Concluzia la care am ajuns este aceea că cei ce doresc o redeșteptare spirituală, trebuie mai întâi să simtă personal nevoia stringentă pentru o schimbare lăuntrică.

Poate că biserica ta este în criză și are nevoie de trezire. Poate

că frații tăi de credință au nevoie de schimbare în bine. Poate că cei din conducere au nevoie de redeșteptare. Însă întrebarea la care trebuie să răspunzi în primul rând este dacă tu ai nevoie urgentă de puterea specială a Duhului lui Dumnezeu. Ești tu plin de Duh Sfânt? Dacă nu, să cerem până când luăm foc. Atunci vom ști că am primit.

„Nu o rămânere de o clipă în prezența Sa, ci contactul personal cu Hristos, adică să stăm jos în tovărășia Lui – iată nevoia noastră" (Ellen White, *Educație*, p. 259).

Trezirea spirituală nu este o alternativă a mântuirii noastre, ci este condiția fără de care nimeni nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3,5). Singura posibilitate prin care Isus poate locui în noi este prin credință (Efes. 3,17). Iar calea prin care El poate rămâne în noi este permanenta veghere în vederea rugăciunii necurmăte, în care se include studiul zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu și o viețuire creștină după modelul Domnului nostru Isus Hristos (1 Tes. 5,17; Efes. 6,18).

„Prin continua comuniune, El a primit viața de la Dumnezeu, ca să poată da viața lumii. Experiența Lui, trebuie să ajungă experiența noastră." (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 349)

„Oare nu vine Spiritul lui Dumnezeu azi ca răspuns al rugăciunii serioase și stăruitoare, să-i umplem pe oameni cu putere?... Deja mulți primesc Duhul Sfânt și drumul nu va mai fi mult timp blocat de indiferența nepăsătoare." (Ellen White, *Timpul și lucrarea, și încheierea lucrării*, p. 21).

Ciprian Crăciun,
secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Oltenia

Copilărie îngropată odată cu tatăl

SIMONA CRENGUȚA TOBĂ

Nu prea departe de București, într-un sat în care oamenii au venit de peste tot pentru a-și face o casă cu o cameră sau două din chirpici, găsești lumea copiilor.

În localitatea Curcani, județul Călărași, copiii sunt peste tot. Majoritatea sunt săraci. De vârste diferite, ei se grăbesc către școală cu bucuria că vor primi cornul și laptele care să le mai potolească foamea. Și în plus, în clasă e cald, nu ca acasă, unde pereții stau să crape de ger. Nu au caiete, cărți sau alte rechizite, pentru că nu au de nici unele. Și-au păstrat totuși bucuria cunoașterii – a informării, perseverența studiului și conștiința mersului la școală.

ADRA le respectă dreptul la educație și a venit să îi ajute. Le-a adus ghiozdane, caiete, penare, creioane, stilouri și altele, care să le păstreze dragul de carte. Peste 150 de copii vor primi ghiozdane, iar cei mai săraci dintre ei vor avea în plus haine și alimente.

Micuții roiesc în jurul tău de cum apari și te invită prin chicoteli și râset colorat să le faci cu ochiul. N-au nici o jenă să-și arate picioarele prăfuite, noroite, nu tocmai încălțate. Poartă cu bucurie flanelul părinților și cizmele de gumă ale bunicii. Sunt cam incomode, dar s-au obișnuit, că nu e prima iarnă pe care o întâmpină așa. După ce treci de prima ceată, dai de cei mai sfinși. Tăcerea de pe buzele lor lasă timp ochilor să vorbească. Te privesc cu o oarecare neîncredere și abia dacă respiră când îi privești. Sunt copii „cuminți și ascultători”. Văzându-i cum stau cu mâinile la spate și cu zâmbetul reținut în colțul gurii, te întrebi însă dacă e smerenie sau dacă nu cumva au uitat cu totul ce înseamnă bucuria.

În mulțimea aceasta de copii și tineri, ești atras pe nesimțite de cineva. E suficientă o singură privire și apoi ochii îți fug cu regularitate spre el. Deși păstrează distanța, captivează. Are o privire profundă, pe care ar vrea să o explice prin negrul intens al ochilor. Dar culoare ochiului nu face decât să pună mai mult în evidență culoarea sufletului. La chemarea directoarei de a se apropia, răspunde prompt, atent și cu respect. Se prezintă scurt: Marian. E liber în gesturi, dar nu libertin. Nu se intimidează și păstrează tot timpul decența. Pentru început pare discret, dar, pe măsură ce vorbești cu el, îți impune respectul datorat unui „pater familias”. Pentru că asta e, deși e doar clasa a IX-a. Maturitatea lui intrigă și te provoacă în a-l descoperi mai mult. Așa ajungem și în locul pe care el îl numește „acasă”. E un bordei cu 2 camere, din pământ și aproape la pământ. Fără gard, fără grădină, doar cu apă de ploaie și soare. Aici se îngărmădesc 6 copii și o mamă bolnavă. Marian e cel mai mare. Tatăl a murit cu câțiva ani în urmă, când el avea doar 10 ani, lăsându-l unic moștenitor, cu

obligația de a-și îngriji familia. Pare că își iubește mult familia sau cel puțin și-a iubit mult părintele. Odată cu ultima mână de țărână aruncată peste mormântul tatălui său, a început să-i onoreze amintirea, luându-i în mare măsură locul. Muncește mult și pentru mulți. Se trezește la cântatul cocoșilor și, până intră la școală, mai lucrează pe la vecini pentru niște lapte cald, zacuscă și pâine, ca să le ducă celor mai mici. Are o tenacitate de invidiat. După cursuri, se întoarce iarăși la muncă, iar când vine seara, se așază liniștit la lumina lumânării să-și facă temele. Nici prin cap nu-i trece să renunțe la școală, deși are doar un singur caiet și doar un singur pix cu mina aproape terminată. E recunoscător că directoarea îl înțelege și e printre primii din clasă. Îi merge vorba printre prieteni și profesori că nu s-a plâns și că n-a cerut niciodată nimic. Acum învață meserie, vrea să devină tâmplar, poate că va reuși să-și îplinească visul: să aibă și el o fântână în curte, că e tare greu să aducă apa de la vecini.

Bordeiul e sărăcăcios pe afară, dar observi imediat bogăția dinăuntru. Copiii au început să-și împartă frățește rechizitele, hăinuțele, jucăriile, ca să ajungă la toți. E o tendință a casei de a împărți cu celălalt, de a avea grijă de cei mai mici și de mama bolnavă, care plânge în patul ei de bucuria darurilor. Marian stă un pic retras, cu păturile și cutiile de alimente în mână și se uită cu încântare la ai lui. Nu zice mai nimic, ci doar se uită la ei și la noi, iar ochii îi trădează de astă dată lumina sufletului. La plecare, ne conduce amabil și ne mărturisește mulțumirea inimii. Acum pot învăța mai ușor, au cu ce să-și astâmpere foamea, au ce-și pune pe ei și cu ce-și înveli mama. Trecând dincolo de evaluarea utilitaristă, Marian mărturisește fericirea pe care a simțit-o văzându-i pe cei mici cu jucăriile în mână. Vorbește ca un om responsabil, ca un om care înțelege pe deplin nevoile sufletului, nu doar pe cele fizice. Ascultându-l și văzându-i atitudinea cu care întâmpină viața, nu poți să nu te întrebi cum de frustrările nu-i mănâncă hotărârea și energia sau de unde îi vine echilibrul interior, când toate din jur par a fi pe dos. Răspunsul se ivește repede. La plecare, îți întinde mâna spunându-ți: „Dumnezeu să te binecuvânteze!” Și pleci binecuvântat cu mulțumirea misiunii îndeplinite.

Poate că nu reușești decât să treci prin viața unui om și să-l atingi ușor, dar filosofia ADRA și-a spus și de astă dată cuvântul: „Fiecare viață contează!”

*Simona Crenguța Tobă,
coordonator de proiecte,
ADRA România*

Dacă vrei să fii biruitor

Motto:

„În fiecare dimineață pomim în căutarea unui dron.”

S-a trezit mai devreme ca niciodată. Avea în față un drum destul de lung de făcut și seara trebuia să revină acasă. Îl așteptau treburile gospodăriei, oile care trebuiau mulse și orice altceva s-ar fi ivit în casa tatălui său. L-a trimis Ișai să ducă merinde fraților săi și să afle vești despre mersul bătăliei cu filistenii. Așa ar fi putut începe narațiunea despre o zi ca oricare alta din viața lui David. Dar ziua aceea a fost una cu totul specială. Nimic nu anunța acest lucru. Soarele strălucea la fel de frumos pe cer, praful de pe drum era ca și ieri. Iar setea l-a făcut să caute izvorul cu apă, ca de fiecare dată când ieșea cu oile la păscut. N-a avut nici un presentiment care să-i strângă inima și nici nu avea convingerea că filistenii îl așteaptă tocmai pe el pentru a începe lupta.

Ziua aceea seamănă cu oricare zi din viața ta și a mea, când te scoli dimineața, te speli, te rogi, mănânci și pleci la serviciu sau la școală. Îți trăiești viața frumos, ca în timpul zilei, fie că ești elev, student, inginer, medic sau pastor. Îți faci datoria la care ai fost chemat. Din îndemnul cugetului sau pentru argint. De mii de ori, poate, s-a repetat scenariul, pe ploaie sau pe vreme frumoasă. Nimic nu l-a prevenit pe David că în acea zi se va întâlni cu Goliat. Nimeni nu l-a informat că acolo, în valea lui Elah, va deveni model și simbol. Când pleci dimineața sau te întorci seara de la treburile tale sau de la cutreieratul orașului, te-ai gândit vreodată că istoria s-ar putea repeta? Că, dacă ar fi David în locul tău, ceva din ce-ai auzit sau ai văzut tu de atâtea și atâtea ori pe el nu l-ar lăsa indiferent? Te-ai gândit vreodată că întâlnirile tale cu frații mai mari sau audiențele la împărat pot fi teste pentru a afla dacă ești pregătit să te întâlnești cu Goliat? De unde apare acest viteaz al Domnului? De ce este el atât de diferit față de toți cei de pe câmpul de luptă? Înaintea războiului cu Goliat, David a trebuit să facă față, în aceeași zi, altor două confruntări. Un singur război, dar trei bătălii. David va da piept cu Eliab, Saul și Goliat. La sfârșitul zilei, uimirea lui Samuel în fața alegerii. Providenței își va găsi justificarea faptică.

Motivația

David și Eliab. De optzeci de ori, Goliat l-a provocat și batjocorit pe Israel. Saul și toată oștirea au auzit și de fiecare dată au fugit cuprinși de frică. David aude doar o dată și reacția lui este diametral opusă. De aici începe bătălia cu Goliat. Cine ești tu, FILISTEANULE, să disprețuiești OȘTIREA DOMNULUI? Întrebările sale vizează nu informații suplimentare despre inamic, ci ele atacă lășitatea unor conștiințe adormite, în ciuda unor mușchi antrenaji pentru război. Întrebările incomode mută accentul de la: Ce face filisteianul? către: Cum de permițezi așa ceva? Comparați cine este el cu cine sunteți voi. Nu cum este dușmanul este important, ci pasivitatea voastră este de neacceptat! Lipsa de curaj a lui Saul nu scuză lășitatea voastră. Acuzațiile pe care i le aduce Eliab pornesc de la fratele cel mai mare către cel mai mic dintre frați. În lipsa lui Ișai, autoritatea în familie era exercitată de întâiul născut. Ești mândru și rău sună verdictul dat de Eliab. Cum se va descurca David în

fața acestei provocări? Cum va rezolva el problema unei autorități care decide că doar unii sunt bărbați și doar unii știu să lupte? În fond, David își asumă responsabilitatea acțiunilor sale și își clamează dreptul la opinie. Aceasta însă nu anulează autoritatea lui Eliab. Și totuși, David îi întoarce spatele. Nu din lipsă de respect sau ca o sfidare a autorității frățești, ci pentru că David se identificase cu Numele Domnului și cauza Lui devenise cauza sa. În fața autorității Aceluia care fusese batjocorit, conștiința lui David nu are rateuri. Acela care fugise de optzeci de ori din fața dușmanului putea fi fratele mai mare, dar nu-i putea judeca conștiința.

Experiența

David și Saul. Împăratul are probleme mari. Soarta poporului stă în această bătălie. El este responsabil pentru binele lui Israel și nu poate să nu simtă reproșul nerostit al poporului la provocarea lui Goliat. Cine altul decât Saul l-ar putea înfrunta? Nu este împăratul cu un cap mai înalt decât tot poporul? Nu are Saul arme pe măsura armamentului lui Goliat? De ce această ezitare? Indignarea lui David, ca și acțiunile sale de trezire a poporului la realitate nu pot să nu ajungă la urechile împăratului. Mesajul său de încurajare, ca și oferta sa voluntară de a se lupta, în numele și pentru popor nu sunt un mesaj diplomatic. Ele sunt dovada unui caracter care nu se naște pe moment. Pentru Saul, oferta lui David nu este o soluție, ci o nouă problemă. O nouă dilemă, pe care trebuie să o rezolve în criză de timp. Dacă îi permite lui David să lupte, și Goliat îl învinge, poporul Israel ajunge rob filistenilor și toată responsabilitatea cade pe umerii săi. Dacă va câștiga confruntarea, David va căpăta trecere înaintea poporului și autoritatea sa ar avea de suferit. Saul se decide să ducă un război psihologic cu David, în încercarea de a-l determina să-și retragă oferta. Tu ești copil, sună verdictul împăratului. De la acuzațiile brutale ale lui Eliab la descurajarea politicoasă a lui Saul e distanța între un ostaș și generalul său. O altă bătălie pe care David trebuie să o câștige. În fața unui copil, Saul își permite să folosească ca argument, pentru a-l descuraja, ceea ce gândea tot Israelul. Dacă eu, care sunt cel mai... nu am curajul să

lupt cu Goliat, ar fi o înconștiență din partea mea să te las pe tine, un copil! Ce aș putea să-i spun lui Ișai, dacă ai muri? E nobilă atitudinea ta, dar e specifică tinereții. Mult entuziasm și multă naivitate. David nu-și poate nega vârsta. Dar ce-au rezolvat anii și experiența când Goliat își bătea joc de Israel și de Dumnezeu lor? Decizia de a se lupta nu se baza doar pe justețea cauzei în care crede. În fața lui Saul, David își prezintă experiența propriei sale vieți de slujire. „Datoria mea este să apăr oile tatălui meu. Nu să omor lei și urșii. Dar, dacă aceștia se împotrivesc, atunci îi omorăm”. Și aplicația vine ca un duș rece pentru Saul: „Și cu filisteanul acesta va fi la fel, pentru că a

Experiențele zilnice, umile, succesele neobservate în îndeplinirea celor mai simple acte de slujire a semenilor ne vor pregăti, indiferent de vârstă, pentru a sta în fața oricui ne va cere socoteală de nădejdea noastră.

ocărât ostirea Dumnezeului celui viu”. În criză de soluții, Saul acceptă oferta lui David, dar încearcă să-și salveze prestigiul regal. Dacă va fi să-l omoare pe Goliat, atunci armele lui o vor face. Cu tact și înțelepciune, poporul va pricepe că entuziasmul tineresc nu putea face nimic fără contribuția decisivă a împăratului. Saul se dezarmează pe sine, ca să-l pregătească de luptă pe David. Ce gest nobil, dar cât de ipocrit! Saul nu înțelege nimic din experiența lui David. Un tânăr care are curajul moral de a refuza soluțiile împăratului, pentru că nu era lupta împăratului. Un tânăr căruia îi pasă de Dumnezeu și de poporul Său, dar în egală măsură atent la mijloacele cu care duce aceste războaie.

Viziunea

David și Goliat. Paradoxal, dar e cea mai ușoară dintre bătăliile duse de David în acea zi. Ușoară pentru

cineva care crede într-o cauză și care are o experiență personală similară. Cu toiagul de păstor, cu traista în care sunt cinci pietre netede, David se duce să predea ultima lecție din arta războiului. O demonstrație nu pentru filistenii, ci mai ales pentru poporul Domnului. O confruntare între două sisteme, între două viziuni. Unuia care se bazează pe sabie, sulită și scut, David îi oferă viziunea Numelui Domnului ostirilor. David va câștiga nu pentru că praștia este o armă mai eficientă decât sulita, nici pentru că tehnica de mănuiere a armamentului din dotare este mai bună decât a lui Goliat. Biruința a fost a lui David, pentru că acea mulțime de atunci ca și cea de astăzi să înțeleagă că biruința este dată de Domnul, prin mijloacele Domnului. Și tot pământul va ști că biserica are un Dumnezeu care Își folosește mijloacele pentru atingerea scopurilor Sale, spre lauda slavei Numelui Său.

Dacă vrem să obținem biruința, trebuie să înțelegem că luptele pe care le avem de dus sunt relevante doar în contextul cauzei lui Dumnezeu. În lupta dintre bine și rău, Dumnezeu nu este interesat de înfrângerea lui Goliat, ci de câștigarea inimii mele. Cauza Lui este mântuirea mea și a ta. Dacă ai îmbrățișat această cauză, vei auzi cu claritate orice batjocorire a Numelui Său și a poporului Său. Experiențele zilnice, umile, succesele neobservate în îndeplinirea celor mai simple acte de slujire a semenilor ne vor pregăti, indiferent de vârstă, pentru a sta în fața oricui ne va cere socoteală de nădejdea noastră. Nu cunoașterea inamicului ne va asigura biruința, ci viziunea unui Dumnezeu care luptă pentru noi și care este gata să se lase descoperit de fiecare dintre noi. Onoarea Numelui Său, ca motivație, cunoașterea personală a Sa, ca stil de viață, și viziunea biruinței finale pe care o vor avea toți cei mântuiți, ca suport în fața obstacolelor, vor face din fiecare dintre noi un biruitor.

Oswald Prîsăcaru,
diriginte de Tineret,
Comunitatea Maramatha,
Brașov

O zi la Vânu Mare

CRISTINA NEAGU

Există momente în care simți nevoia unei pauze. Există momente în care simți nevoia să te oprești, să te uiți cu băgare de seamă la tot ce a fost în urmă, să stai de vorbă cu Dumnezeu despre tine și să încerci să descoperi drumul spre mai departe. Cum ar fi să-ți poți planui un timp ca acesta, un an liber, acum când ești la început de drum? Cum ar fi dacă ți s-ar da ocazia de a-ți pune un an deoparte pentru a te gândi bine la ceea ce vrei să faci cu viața ta? Ce ai face cu acel an? 11 tineri au ales să-l pună deoparte pentru ceilalți, pentru oamenii care au nevoie de cineva care să le readucă zâmbetul pe buze, pentru unii care „nu au avut parte nici măcar de o zi fericită în toată viața lor” – așa cum a afirmat unul dintre locuitorii din Vânu Mare: *Un an pentru Hristos*. 11 tineri s-au hotărât să treacă peste orice fel de inconveniențe, peste faptul că nu se cunosc mai deloc unul pe altul, peste tot ceea ce i-ar putea împiedica să se simtă bine și să facă lucruri mari, cu ceea ce au, acolo unde se află, și anume în locul desemnat pentru proiectul pilot *Un an pentru Hristos*: Vânu Mare. Această localitate cu 5 membri adventiști, situată în județul Mehedinți, zona cu cea mai slabă prezență adventistă din țară, a constituit pentru fiecare dintre ei locul potrivit pentru ceea ce ar putea deveni experiența vieții lor.

Până la Vânu Mare e cale de o zi. Sau aproape o zi. Și când în sfârșit cobori din autobuz, te lovește în față un vânt rece. Dunărea se află la doar 20 de km distanță. Până te obișnuiești cu vântul, stai cu capul în jos pentru a te proteja. Dar nu poți rezista mult timp

astfel. Mai ales dacă ești însoțit de unul dintre cei care fac parte din echipa *Un an pentru Hristos*. Până acasă, ești oprit de câțiva tineri din oraș, care se bucură să te vadă și să mai stea de vorbă cu tine, sau de copiii care vor să știe când mai vii să te joci cu ei sau ce se mai face mâine la club. De fiecare dată, drumul de întoarcere acasă, pe înserat, ascunde o surpriză. E posibil să fii oprit pentru a fi întrebat de cineva când ar putea veni cu tine la biserică. Așa i se întâmplă în ultima vreme lui Olivian, cel al cărui proiect de suflet este tocmai relaționarea cu tinerii din Vânu Mare. Și dacă până nu demult se întreba cum ar putea să deschidă cu ei o discuție despre Dumnezeu, acum a descoperit că cel mai important lucru este să te pui la dispoziția Lui în întregime. Restul vine de la sine.

Când în sfârșit intri în casă, la căldură, primul lucru care îți va sări în ochi vor fi tabelele și planșele cu *Regulamentul de ordine interioară*. Cel puțin așa stau lucrurile în apartamentul în care locuiesc fetele, care e totodată cartierul general al proiectului și locul în care se adună toată echipa la masă. Tabele cu cine e de serviciu la lemne, la bucătărie, la devoțional. Pentru ca totul să meargă bine și pentru ca fiecare să poată învăța ceva sau să poată pune în aplicare ceea ce știe deja, e nevoie de ordine. *Regulamentul de ordine interioară* include o serie de reguli stabilite de comun acord în așa fel, încât totul să stea sub semnul bunei dispoziții. Corina spune că în apartamentul lor nimeni nu are voie să fie supărat. Și în cazul în care cineva este trist, ceilalți au grijă să îl ajute să depășească momentul critic. Îi fac tot felul de surprize pentru a-i arăta

că este prețios pentru ei și pentru a-l ajuta să treacă peste toate.

Pentru că e seară, toată lumea începe să se adune de la fiecare proiect la care a lucrat în timpul zilei. Elena, Iuliana și Magda vin de la spital. Zi de zi, cineva trece pe acolo pentru a sta de vorbă cu bolnavii. În mod special Elena. Atunci când a venit în Vânu Mare, principala ei dorință era să lucreze cu copiii, dar o dată ajunsă aici, a descoperit că are o înclinație deosebită spre a lucra pentru oamenii bolnavi, spre a sta cu ei de vorbă și a încerca să le facă în vreun fel viața mai frumoasă, fie prin masaj, fie printr-o rugăciune sau printr-o prăjitură făcută în casă. Băieții vin de la lemne, de la lipitul afişelor pentru seminarul din ziua următoare: „Excelența în dragoste”, de la orice altă activitate care i-a prins în cursul zilei. Măine, după un somn mai mult decât odihnitor, fiecare își va relua lucrul de acolo de unde l-a lăsat. Sau va începe un altul. Uneori, în funcție de tabelul de pe ușă.

În general dimineața, toată lumea merge la Clubul copiilor, cu excepția celor care merg la spital sau a celor care sunt de serviciu la bucătărie. În centrul orașelului, vis-a-vis chiar de Biserica Adventistă, există o clădire unde se adună copiii din când în când. Unii pentru a folosi singurul calculator aflat într-una din cămăruțe, alții pentru a juca ping-pong. Însă de când au venit cei 11 tineri aici, în fiecare zi, la club este un program organizat. După ora 11, când cei mici încep să iasă de la școală, Clubul copiilor prinde viață. În zilele de luni și joi, Mădălin ține cursuri de chitară, iar Olivian și Corneliu îi învață pe cei mici să cânte la pian. În zilele de marți și miercuri, se schimbă un

pic programul. Iuliana, care a terminat Liceul de arte din Braşov, îi învaţă pe cei doritori să deseneze, iar Paul face cu cei de la grupa lui tot felul de decoraţiuni din hârtie. Sâmbăta, este posibil să ai surpriza de a te întâlni la biserică cu copiii care, în cursul săptămânii, vin la club. Nu e uşor pentru ei să ia o astfel de decizie. Uneori sunt luaţi în râs de cei mai mari. Unii mai renunţă, dar alţii continuă să vină. Iar acum, când dumneavoastră citiţi articolul, dacă e duminică, atunci în Vânu Mare este ora exploratorilor. Cât de curând, cei care până acum au ocupat rolul de asistenţi ai celor care se ocupă zilnic de astfel de ateliere la Clubul copiilor vor merge la liceu pentru a susţine acolo o serie de seminarii ce abordează teme de larg interes în rândul adolescenţilor. Nu trebuie omis faptul că programul cu elevii de la şcoală – atelierele de la Clubul copiilor – şi seminariile care vor începe cât de curând în licee se desfăşoară cu acordul inspectoratului care s-a dovedit interesat de tot ceea ce vor să facă ei în localitate. Cei 11 tineri implicaţi în acest proiect s-au hotărât să nu lase nici un segment de vârstă neatins de prezenţa lor.

În general, după-amiaza este timpul pentru relaţii. Băieţii merg uneori şi joacă fotbal cu tinerii din oraş. În alte ocazii, în program apare o vizită la oamenii mai săraci care figurează pe lista primită de la primărie. Chiar dacă nu le pot oferi nimic concret, pentru moment, ei se bucură la gândul că măcar prezenţa lor în cămăruţa de 4/7 metri, a unei familii care numără nu mai puţin de 10 membri, poate aduce o rază de speranţă. Impresionată de povestea acestei familii, care poate fi oricând evacuată din cămăruţa pusă la dispoziţie de primărie, de cei 8 copii cumini şi isteţi, echipa *Un an pentru Hristos* s-a hotărât să facă tot ce se poate pentru a le construi o casă. Au luat legătura cu un tânăr arhitect care le va face gratuit proiectul unei case. Au scris un proiect cu care se pregătesc să meargă la primărie pentru a solicita un loc de casă pentru această familie. Au contactat rudele şi prietenii de acasă care se pricep la construcţii, care s-au şi oferit să vină să lucreze voluntar, o săptămână sau chiar două, la construcţia casei. Tinerii din district s-au oferit şi ei să vină să ajute. Cu siguranţă că, la

nevoie, nici tinerii din Craiova nu se vor da înapoi de la implicarea într-un TinServ pentru a ridica această casă. Momentan, nu au nici un ban pentru construcţia ei, dar au suficientă credinţă cât să o vadă deja gata.

Dacă există vreo zi specială în calendar, cu siguranţă că este folosită la maximum de echipa *Un an pentru*

Hristos. Cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, au oferit câte o felicitare făcută de ei fiecărei familii din blocurile unde locuiesc, pe perioada desfăşurării proiectului. Pe 9 februarie, Ziua Internaţională a Bolnavilor, au mers

la spital şi le-au oferit pacienţilor cornuri făcute de ei, iar pe copii i-au pictat pe faţă, făcând din ei pete de culoare în decorul sobru al spitalului, şi s-au jucat cu ei astfel că aceştia au afirmat la sfârşit că, în asemenea condiţii, nu li se mai pare atât de rău să fie bolnavi. De curând, împreună cu pastorul comunităţii din Vânu Mare, fr. Benjamin Sisu, care alături de Departamentul de Tineret se ocupă de buna desfăşurare a proiectului din toate punctele de vedere la nivel local, au organizat un seminar despre ce înseamnă adevărata dragoste:

„Excelenţa în dragoste”. Nu mică le-a fost mirarea când la ora programată au intrat în biserică 8 tineri, vecinii lor din cartier, cu care se întâlnesc la fotbal şi care îi mai vizitează uneori exact la ora când începe devoţionalul de seară.

Fiecare zi la Vânu Mare începe şi se încheie cu un devoţional – devoţional însoţit de mult cântec şi de multă rugăciune. Fiecare dintre ei are un motiv special pentru care se roagă. Un proiect cu care a venit în minte şi în inimă şi pe care speră să îl vadă prinzând contur. Estera se roagă pentru seminariile din licee. Pentru ca ele să aibă impact asupra liceenilor şi să fie doar un punct de plecare al unui program pentru tineri. Irinel se roagă să vină cât mai repede primăvara pentru a-i putea ajuta pe oameni într-un mod cât mai practic. Visează şi la proiecte cum ar fi: renovarea Clubului copiilor, amenajarea unui loc de joacă pentru copii şi înfrumuseţarea grădiniţei din faţa blocului în care locuiesc. Pentru ca toată lumea să ştie că în Vânu Mare se întâmplă ceva. Paul se roagă pentru posibilitatea de a face grupe de studiu biblic cu tinerii interesaţi. Elena visează la un club de bucătărie pentru a le învăţa pe femei cum să gătească şi să trăiască sănătos. Sorin se roagă pentru un „expo-sănătate” şi pentru a primi toate aprobările necesare. Fiecare dintre ei se roagă pentru ca ceea ce fac aici să aibă rezultat în vieţile altora şi în vieţile lor, pentru a găsi răspuns la întrebările cu care au venit, pentru a descoperi ce plan are Dumnezeu cu ei din iulie încolo, când proiectul se va termina, şi pentru a-L simţi mereu pe Dumnezeu la fel de aproape ca acum.

Dacă eşti interesat să te implici într-un astfel de proiect, te anunţăm că următorul va avea loc în perioada 1 octombrie 2006 – 30 iunie 2007. Pentru mai multe informaţii, ia legătura cu Departamentul de Tineret de la Conferinţă sau scrie-ne la adresa: tineret@azs.ro

Cristina Neagu,
asistent director,
Asociaţia „Exploratori
pentru viitor”,
Uniunea Română

INTERVENȚIE DIVINĂ

Nu vreau ca, în urma acestei experiențe, cineva să se uite la mine ca și cum, prin puterea mea, s-ar fi făcut această minune, nici să spună: „Iată, Hristos este aici sau acolo” sau la... Paltin. Paltin este un sat de munte din județul Suceava. Acolo locuiește o soră adventistă, pe nume Victoria Sauciuc, în vârstă de 75 de ani. Dumnezeu tocmai revenise de la spital, unde fusese supusă unei operații la stomac. Medicii care au operat-o au deschis-o, au văzut despre ce este vorba și au închis-o la loc. I-au dat drumul acasă, deoarece nu mai aveau ce să-i facă. Nu era la prima internare și nici la prima operație...

Am fost rugat să-i fac ungerea sorei noastre, imobilizată la pat. M-am deplasat la locuința ei, situată undeva pe un pârau, departe de șosea. Sora era îngrijită de soțul ei, un om cu un picior de lemn, care avea el însuși nevoie de îngrijire. Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, în aceeași casă locuia nora lor, o femeie de vreo 50 de ani, venită tocmai din Paraguay, o țară din America de Sud.

Vă întrebați, desigur, cum a ajuns femeia aceea din Paraguay în acea casă izolată, din acel sat de munte. Familia Sauciuc avea un băiat plecat la lucru în Spania. Acolo a cunoscut-o pe femeie, care era și ea la lucru, și s-au căsătorit. După câțiva ani de ședere în Spania, s-au mutat în Paraguay. De acolo, au venit în România. Femeia spune că s-au întors, deoarece soțul nu rezista la căldura insuportabilă de acolo, dar se pare că realitatea este că soțul ei avea patima alcoolului. Cert este că femeia, o bună catolică, nu voia să se despartă de soțul ei și îl însoțește în România. Aici, după un timp, soțul pleacă din nou în Spania, urmând ca soția să plece mai târziu, dar ea este întoarsă de la graniță. O nouă tentativă de a se deplasa la soțul ei este sortită eșecului, fapt ce duce la îmbolnăvirea gravă a femeii. Așa se face că un infirm are în grijă două femei bolnave.

După ce i-am făcut ungerea sorei noastre, soțul ortodox mă roagă să merg și să fac o rugăciune și pentru nora lui. În camera alăturată, biata femeie stătea neputincioasă la pat. Mă gândeam, cum un semen de-al meu trebuie să sufere departe de casă și de familie. Am întrebat-o pe femeia din Paraguay dacă crede în Dumnezeu și mi-a răspuns afirmativ. Deasupra patului avea o icoană catolică, care-i amintea de Creator. Soțul ei era plecat în Spania, cuprins de patima alcoolului, frații și surorile ei în celălalt capăt al lumii, iar ea aici, bolnavă, fără posibilități materiale și fără putință de a-și întâlni soțul, dependentă de bunăvoința unui infirm. Am înălțat o rugăciune și pentru ea, exprimându-mi încrederea că, deși e departe de casă, bolnavă grav, există Cineva care o poate ajuta.

Au trecut de atunci mai bine de doi ani. Între timp, sora Sauciuc s-a făcut mai bine, umblă prin casă, iese și afară, ba chiar a fost la Casa de Rugăciune în câteva rânduri, iar nora, treptat s-a însănătoșit, iar acum coase haine pentru săteni, câștigându-și în felul acesta existența.

Rugați-vă pentru soțul sorei Sauciuc, care recunoaște minunea intervenției divine în viața soției și a norei, numai că deocamdată este sub influența vecinilor neadventiști și îi este greu să aleagă calea adevărului. Rugați-vă, de asemenea, și pentru nora lui din Paraguay, ca Domnul s-o ajute să-L cunoască pe Marele Vindecător.

Iuliu Varadi, pastor, Conferința Moldova

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

O EXPERIENȚĂ CARE

De când eram mic copil aveam o doriță, și anume aceea că bisericile adventiste care au un cor oricât de mic trebuie să împărtășească bucuria cântecului nu doar în comunitatea-mamă.

Am fost crescut într-o comunitate de țară, unde erau aproximativ 30-35 de membri, mulți dintre ei trecuți de prima tinerețe. În ciuda acestui fapt, exista și un cor care întregea serviciile divine, iar bucuria cântecului era însoțită atât de cei ce cântau, cât și de cei ce ascultau.

Însă momentele de adevărată sărbătoare și înălțare spirituală aveau loc când corul bisericii adventiste din Buzău, de pe strada Mioriței, venea și prezenta programe muzicale în mica comunitate din provincie. Erau experiențe unice, în care beneficiari erau toți localnicii și vizitatorii. Îmi amintesc, de asemenea, cu mare plăcere și bucurie de clipele în care îngerii își uneau glasurile cu ale noastre în a-l aduce laudă lui Dumnezeu, Creatorul.

O asemenea experiență am trăit deopotrivă noi, corul Comunității Învingătorilor, și membrii Comunității Tei, în după-amiaza Sabatului din 25 februarie 2006. De data aceasta, inițiativa i-a aparținut fr. dirijor Genucu Mândoiu, care, într-un timp record, pregătește piesele muzicale care aveau să devină tema laudelor la adresa lui Dumnezeu. Aici doresc să fac o remarcă și să spun un cuvânt de apreciere atât la adresa dirijorului, care a reușit să strângă în jurul său

o armată de tineri de toate vârstele, gata să-L laude pe Domnul, cât și tuturor membrilor acestui cor, care întotdeauna și-au arătat disponibilitatea de a pune talantul încredințat lor în slujba Stăpânului lor – Domnul Hristos.

Făcând trimitere la programul propriu-zis, pot spune așa cum m-am

MERITĂ A FI REPETATĂ

exprimat în titlul acestui material, că a fost o experiență care merită să fie repetată. A fost înălțător să vezi cum din pieptul a aproximativ 60 de tineri răsună, într-o sală plină, sunetul cântecului adresat Aceluia care ne-a creat și răscumpărat. Să vezi pe fața fiecăruia expresia bucuriei cântecului și a speranței că într-o zi vom avea privilegiul și bucuria să-I cântăm față către față Aceluia care ne-a iubit atât de mult.

Reacția tuturor participanților la un asemenea eveniment a fost: să mai fie asemenea experiențe – semn că acest procedeu de împreună-simțire și trăire sufletească merită a fi împărtășit și cu membrii din alte comunități. Avem deja exemplul Corului Veteranilor dirijat de fr. pastor Gabi Vasilescu, care are experiențe minunate în acest domeniu. Prin intermediul acestei intervenții, recomand ca acest tip de experiențe să se extindă la nivel național și-i încurajez pe toți cei care sunt implicați în această lucrare de predicare prin cântec să o facă cu toată puterea și dăruirea. Schimbul de experiență ne ajută mai mult să ne cunoaștem unii pe alții, să devenim mai buni și să credem că apropiatul eveniment al revenirii Mântuitorului este aproape, fiind pregătiți să-L întâmpinăm, cântându-I un Aleluia.

Închei cu îndemnul din Psalmul 145,1-21 – psalm care doresc a să fie citit de toți cei care citesc acest articol.

Dan Sturzoiu,
Comunitatea Învingătorilor,
București

MARI MINUNI PRIN RUGĂCIUNE

Într-o zi de miercuri, un frate de la biserica engleză ne-a rugat să mijlocim în rugăciune pentru o doamnă neadventistă, Gail. Aceasta orbise. A trebuit să înceteze serviciul, nu mai putea să conducă mașina, să gătească sau să îngrijească de cei doi copilași. Și-a chemat mama să stea cu ea, fiindcă nu mai putea să facă nimic. Copiii o luau de mână și o conduceau prin casă.

A fost la zece doctori, ca să o ajute să-și recapete vederea, însă niciunul nu a putut să facă nimic pentru ea. N-au putut nici măcar să-i stabilească un diagnostic. Printre cei zece doctori se află și cel mai competent doctor din Montreal. A mers de câteva ori la Secția de urgență a unui spital din Montreal, însă nici un rezultat.

Ne-am rugat pentru Gail două luni și jumătate. Într-o zi de Sabat, în timp ce vorbeam despre rezultatele uimitoare, ca răspuns la rugăciunea înălțată, tânărul care ceruse să mijlocim pentru Gail, s-a ridicat în picioare și ne-a spus că tânăra a început să vadă cu câteva zile în urmă, iar acum și-a recăpătat complet vederea. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru acest răspuns incredibil și, cu lacrimi în ochi, ne-am consacrat din nou Creatorului Universului.

La două săptămâni după acest eveniment, a venit cineva la mine, înainte să încep să predic de la 11 la 12, și mi-a spus că Gail este în sală. Venise la biserica noastră împreună cu toată familia ei. Am invitat-o să ne povestească experiența vindecării. Toată adunarea plângea. Era ceva mișcător. A fost cea mai puternică mărturie pe care am auzit-o vreodată.

Am continuat să ne rugăm ca Dumnezeu să-o vindece și spiritual, să-L cunoască pe Dumnezeul care a vindecat-o și să-L accepte în viața ei. La sfârșitul lunii decembrie 2005, Gail s-a botezat într-una dintre bisericile franceze din Montreal.

În vara anului 2005, am primit o cerere din partea unei tinere engleze, adventiste, ca să mă rog pentru ea. Mi-a cerut să mijlocesc personal pentru ea și să nu o trec pe lista de rugăciune publică. A dorit ca să nu știe nimeni despre problema ei. Din același motiv, nu vă voi spune numele ei.

Motivul pentru care m-a rugat să mijlocesc înaintea lui Dumnezeu era că avea coșmaruri noaptea. Nu putea să doarmă. Se trezea în mijlocul nopții

îngrozită. M-a rugat să pun înaintea lui Dumnezeu problema ei. Am început să mă rog zilnic ca Dumnezeu să-i înlăture pe îngerii cei răi din viața ei și s-o lase în pace, să aibă somnul liniștit.

Peste aproximativ trei luni, m-am întâlnit cu ea, la o reuniune cu slujbași tuturor comunităților din Montreal. Mi-a spus cu bucurie în glas că visurile urâte care au îngrozit-o atâta timp au dispărut complet și că, în sfârșit, poate dormi bine noaptea. I-am mulțumit lui Dumnezeu în gând și apoi în cămăruța mea, acasă, preamărind Numele Lui cel mare și consacrându-mă din nou înaintea prezenței Sale atotputernice.

În iunie 2005, am primit o cerere ca să ne rugăm pentru o fetiță, Claudia, de origine franceză, pentru vindecare. Bunica ei este adventistă, însă fetița și părinții sunt catolici. La data aceea, Claudia avea cinci ani și jumătate. Fetița se născuse paralizată de mâini și de picioare. Părinții ei au încercat orice posibilitate, ca să îmbunătățească starea sănătății ei, însă progresele au fost nesemnificative.

Am început să ne rugăm zilnic, pentru ca Dumnezeu să facă o minune în viața acestei fetițe. După 3-4 luni, a început să-și miște picioarele și mâinile. În timp ce continuam să ne rugăm, Dumnezeu continua să facă minuni în viața Claudiei. După încă aproximativ două luni, a început să meargă greu, înconjurată de un suport, pentru a-și putea ține echilibrul.

În luna ianuarie 2006, bunica fetiței a venit la ora de rugăciune de miercuri seara și ne-a spus că nepoțica ei i-a cerut să întindă mâna. Fetița s-a ridicat din scăunelul ei, a atins mâna bunicii și a făcut zece pași prin cameră, sprijinindu-se doar puțin de mâna ei. Avea lacrimi în ochi când povestea și ne-a rugat să continuăm să ne rugăm, pentru că Dumnezeu a făcut mari minuni în viața Claudiei, în cele opt luni de când am început să ne rugăm.

I-am mulțumit cu toți lui Dumnezeu pentru modul cum ne-a răspuns la rugăciunile înălțate și l-am promis credincioșe pentru tot restul vieții noastre.

Adrian Golea, pastor,
Montreal, Canada

FLORIAN CÎRNU

De când rațiunea umană a fost promovată de revoluția franceză ca mijloc absolut de cunoaștere, chiar teologii au preluat această idee, înlăturând necesitatea descoperirilor divine. Este Spiritul Profeției la fel de necesar astăzi, în vremuri ultramoderne, ca în timpurile biblice ?

De ce Spiritul Profeției ?

Biblia amintește despre modul cum au fost făcuți oamenii, că Dumnezeu „a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei” (Eccl. 3,11). Experiențele oamenilor din orice epocă și de orice religie dovedesc preocuparea de a lua legătura cu supranaturalul. Satana speculează această înclinație nativă a oamenilor și vine în întâmpinarea lor cu oferta sa de supranatural. Faptul că Dumnezeu ne-a vorbit prin Spiritul Profeției, mai întâi în Biblie, și apoi prin proroci moderni, ne ferește de ambuscada diavolului și ne oferă drumul sigur și direct de a lua legătura cu El, Supranaturalul.

Cu toată știința și tehnologia zilelor noastre, noi suntem complet neputincioși în a afla cum este în cer, care sunt preocupările îngerilor și ale lui Dumnezeu față de lumea noastră. Metoda prin care aflăm ceva despre realitatea lumii lui Dumnezeu nu este analiza experimentală, ci revelația. Dacă El ne spune ceva despre Sine și planurile Sale, știm. Dacă nu ne spune, nu știm. Suntem recunoscători că El ne-a vorbit. „Adevărul a venit prin Isus Hristos” (Ioan 1,18).

După ce Petru vorbește despre experiența palpabilă, auzibilă și vizibilă, pe a care a avut-o cu Isus pe munte, cu ocazia schimbării la față, folosind-o ca argument al unui martor ocular, el își amintește de un alt argument mult mai la îndemâna cititorilor: „și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare” (2 Petru 1,19). Cu adevărat, cuvântul prorociei este „mai tare”, ca argument, decât experiența senzorială.

Mulți oameni L-au văzut, auzit, și chiar atins pe Isus Hristos, și totuși câți au crezut în El? Domnul rezumă magistral acest adevăr când îi spune lui Petru: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl meu care este în ceruri” (Matei 16,17).

De asemenea, Spiritul Profeției este o caracteristică a biruitorilor din ultima generație. Apocalipsa 12,17; 19,10 afirmă lucrul acesta. El este „alifia pentru ochi”, prescrisă de Isus ultimei biserici, Laodicea, în Apocalipsa 3,18.

De ce Ellen White este un proroc al Domnului?

Ca și prorocii din vechime, Ellen White se supune criteriilor de validare a prorocilor, prevăzute în Biblie.

Împlinirea prezicerilor (Deut.18 20-21). În experiența ei, Ellen White a prezis nenumărate evenimente pe termen scurt sau mediu, care au fost confirmate de istoria scursă până astăzi. Amintim războiul de secesiune dintre nord și sud, cutremurul de la San Francisco, distrugerea prin foc a tipografiei din Battle Creek, apariția ereziei panteiste a lui J. H. Kellog, etc. De asemenea, a descris anticipat comportamentul unor persoane în colecția de *Mărturii pentru comunitate*.

Caracterul prorocului Matei 7,20. Deși om ca și noi, supus acelorași slăbiciuni, Ellen White a dezvoltat în timp, cu ajutorul lui Dumnezeu, un caracter în armonie cu Biblia pe care o recomandă și altora. Cei care au cunoscut-o personal au confirmat lucrul acesta în presa vremii.

Armonia cu Scripturile și mărturisirea lui Isus Hristos (Isaia 8,20; 1 Corinteni 14,32; 1 Ioan 4,1-2). În cărțile scrise de Ellen White nu se găsesc lucruri care să contravină învățăturii generale a Bibliei. Aceste cărți îl înalță pe Isus la locul care I se cuvine, de Domn, descriind experiența întrupării Sale.

Manifestările supranaturale au însoțit adesea viziunile ei (Numeri 24,3-4). Lipsa respirației chiar ore întregi, forță mult mai mare decât a unui om normal, chiar imblânzirea bruscă a unor animale violente în timpul viziunii ei sunt numai câteva dintre aceste manifestări.

Punând toate aceste criterii la un loc, nu putem ajunge la altă concluzie decât că Ellen White a fost un proroc al Domnului, ca și prorocii din vechime.

De ce avem noi nevoie de scrierile lui Ellen White?

Adesea, oamenii care au trăit într-un întineric spiritual dens sunt orbiți de strălucirea Cuvântului lui Dumnezeu și nu-l înțeleg (Fapte 8,30-31). Așa după cum oamenii care au stat mult timp în beznă se obișnuiesc mai ușor cu o lumină, tot așa lumina mai mică a cărților lui Ellen White îi ajută pe cei neștiutori să se acomodeze cu lumina mai mare a Bibliei, conducându-i pas cu pas spre aceasta (2 Petru 1,19).

Deoarece Ellen White a văzut, în viziuni și vise, amănunte ale unor evenimente din trecut și din viitor, cărțile ei cuprind detalii importante cu privire la originea păcatului, creațiune, potop sau evenimentele viitoare, pe care Dumnezeu nu le-a descoperit în vremurile biblice.

Având în vedere acest aspect, cărțile lui Ellen White sunt hotărâtoare în crearea și păstrarea viziunii adventiste cu privire la istoria lumii noastre, cu precădere a escatologiei. De asemenea, în domeniul educației și al sănătății, filosofia oferită de cărțile ei nu a fost depășită de știință.

Ultimul motiv amintit, pentru care noi avem nevoie de cărțile lui Ellen White, este convertirea. Cărțile ei nu sunt doar simple tratate de teologie, ci, ca și cărțile Bibliei, adesea cuprind apeluri mișcătoare de a ne întoarce din calea rea și de a-L primi pe Isus Hristos, ca Salvator personal. Nenumărate persoane au experimentat convertirea, pornind de la citirea unei cărți a lui Ellen White. Iată de ce în secolul XXI, avem nevoie de Spiritul Profeției.

Florian Cămuș, pastor,
Comunitatea Rm. Vâlcea și
director al Departamentului
Spiritul Profetic,
Conferința Oltenia

SPONSORIZAREA ORGANIZAȚIILOR NON-PROFIT

Conform legii nr. 571/2003, art. 57, alin. 4, din Codul fiscal, contribuabilii pot direcționa un procent de 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit.

Prin Conferințe, pastori sau de la organul fiscal/oficiul poștal, veți obține formularul care se completează astfel:

- Datele de identificare a contribuabilului, adresă, cod numeric personal.
- Suma – ca sumă solicitată a fi virată. În cazul în care nu se completează, va fi calculată de organul fiscal.
- Denumire-entitate nonprofit, cod fiscal și cod IBAN.
- Se anexează fișa fiscală a anului anterior. Se trimite prin poștă, prin scrisoare recomandată sau se depune, personal, la organul fiscal. Data limită este 15 mai a.c.

Prezentăm în continuare lista ONG-urilor care sprijină într-un fel sau altul proiectele bisericii.

Numele ONG	Cod fiscal	Cod IBAN
ADRA	14355291	RO73RNCB0074029215400001
ASEF	R12525349	RO50BRDE441SV14548644410
Asociația SOLA SCRIPTURA	14297964	RO81BRDE445SV47505254450
Serviciul umanitar pentru penitenciare	5108446	RO13RNCB5030000008430001
Asociația exploratori pentru viitor	14027189	RO59BRDE445SV51224674450
Asociația de tineret ESCATON	17024527	RO18CBIT4270131466001000
Asociația EDI	15915648	RO72BTRL03001205573850XX
Asociația PROSPERA	16921702	RO37RNCB0212012993610001
Asociația ȘCOALA "MIHAI IONESCU"	12483090	RO21RNCB0084010768640001
Asociația de sprijin a copiilor cu nevoi speciale	18222670	RO311971209
Fundația ALINARE	13071755	RO37RZBR000060006156705 RO13BRDE410SV21489904100
Fundația pentru cunoașterea Bibliei	6183608	RO13CBIT4220102329001000
Fundația OMEGA	9914800	RO92BZBR0000060002777108
SCOAR	547526	RO54RNCB3600000018400001
Fundația INIMILE	10706306	RO30BTRL05101205551616XX
Asociația FAMILIA SPERANȚEI – România	13437490	RO18RNCB4500000124320001
Fundația Creștină ANGELIS – Casa Orhideea	10727090	RO78RNCB1220000011540001
ASEF – filiala Tg. Mureș	15422976	RO23RNCB3660000461210001
Fundația DR. LUCA – Bacău	14078913	RO33RNCB1400000187710001
AMICUS Iași	14032304	RO57BRDE240SV39131532400
ASEF, Filiala Oltenia	17643477	RO72RZBR0000060006579189
Asociația BAMBI – Galați	14109939	RO23RZBR0000060003866981
BUNUL SAMARITEAN	9628930	RO72RZBR0000060006579189
Asociația REACH ROMÂNIA	10057047	RO63RNCB0208009970900001
Asociația de caritate PROIECT TEODORA – Cluj Napoca	6588687	RO41BTRL01301205921451XX

DE CE nu mai vedem vindecări astăzi în biserică?

Stim de mult timp că suntem bogați, ne-am îmbogățit și nu ducem lipsă de nimic în ceea ce privește principiile de sănătate. Am primit recomandări precise privind alimentația, exercițiul fizic, odihna, munca, stresul etc. Dar câți dintre noi pot spune cu sinceritate că respectă riguros aceste reguli de sănătate?

Scopul minunilor

Minunile sunt o parte importantă a vieții de creștin. S-a stabilit de mult că scopul lor nu este acela de a satisface curiozitatea umană, ci ele urmăresc întărirea credinței copiilor lui Dumnezeu și să ofere motive de pocăință celor necredincioși. Minunile de vindecare săvârșite de Isus fac parte integrantă din activitatea Sa mesianică. Biblia nu relatează multe vindecări. Cele mai numeroase pe unitatea de timp din toată Biblia sunt minunile de vindecare înfăptuite de Isus. În cartea *Faptele apostolilor*, care acoperă o perioadă de timp mult mai lungă decât evangheliile, întâlnim doar șapte relatări despre vindecări. Așadar, vindecări au loc, dar în prim-plan apare mesajul Evangheliei. Niciodată nu este înfăptuită o minune de vindecare în scop demonstrativ. Dumnezeu hotărăște după voia

Sa dacă o minune este folositoare scopului Său. Să nu uităm că există responsabilități și din partea celui care cere o astfel de minune. Apostolul Pavel folosește darul vindecării pentru a însănătoși niște păgâni pe insula Malta (Fapte 28,7-10). În schimb, este evident că el nu a folosit acest dar pentru a-l vindeca pe tovarășul său Epafrodit, care zăcea grav bolnav la Roma (Fil. 2,27.30). De asemenea, l-a lăsat bolnav la Milet și pe Trofin (2 Tim. 4,20) și nici tânărului său colaborator Timotei, care suferea de stomac și avea dese stări de slăbiciune, nu i-a sărit în ajutor cu darul său de vindecare, ci l-a încurajat să ducă un mod de viață sănătos.

Vindecările sunt temporare

Noul Testament afirmă în mod clar că, în vremurile din urmă, vor fi multe slăbiciuni, boală și moarte (1 Cor. 15,47). Ca vindecări ale lui Dumnezeu, vindecările miraculoase au loc rar. Ele sunt anticipări ale unei noi creații, însă toate poartă amprenta efemerității și au valoare numai pentru un timp limitat. Toți cei pe care Isus i-a vindecat în mod minunat de o anumită boală au murit mai târziu. Chiar și Lazăr cel înviat de Isus a gustat moartea încă o dată. Abia atunci când Dumnezeu va crea un cer nou și un pământ nou nu va mai exista nici un fel de boală și nici moarte.

Vrei să fii sănătos?

Deși boala este consecința unei genetici încărcate de neascultare, a unui mediu otrăvitor de viață sau urmarea unui accident nedorit, trebuie să ne recunoaștem vinovăția în peste 90% dintre bolile noastre, ca urmare a adoptării unui stil de viață dușmănos propriei noastre vieți.

Și totuși, Dumnezeu ne iubește și îngăduie uneori ca boala și suferința să ne mustre, pentru ca să dobândim umilința. Dacă știința medicală se declară neputincioasă în curmarea suferinței, rămâne ca sentința finală să o dea Instanța Supremă. Dacă apelul suferindului nu primește un răspuns de vindecare, înseamnă că bolnavul trebuie să facă eforturi ca să înțeleagă ce vrea să-I transmită Dumnezeu prin această boală.

Vindecarea slăbănogului de 38 de ani (Ioan 5,1-16)

Suindu-Se la Ierusalim, Isus ajunge la Betesda, o scăldătoare mare cât să încapă toți bolnavii lumii, cu toate bolile lor respingătoare, un fel de expoziție nefericită a epavelor umane. Din mulțimea de bolnavi care zăceau acolo sunt nominalizate trei categorii: orbi, șchiopi, uscați, dar ghicim cu ușurință prezența arțăgoasă a tuturor rebuturilor medicale ale vremii. Plimbându-Și privirea peste mulțimea aceasta

invidioasă și suspicioasă de oropsiți ai vieții, Isus îl remarcă pe acest bolnav handicapat, care de 38 de ani nu se mai putea deplasa. Infirmitatea aceasta este cumplită. Cine nu este cuprins de milă văzând un om paralizat de mai mulți ani zăcând jos, incapabil să-și miște trupul? Un om sfârșit de puteri, cu ochii duși în fundul capului, obrazul scofălcit, galben la față și doar piele și os. Picioarele chircite sunt subțiri și contrastează cu grosimea mare a articulației genunchiului anchilozat. Are pielea aspră și brăzdată de riduri adânci. Măinile slăbănogite tremură la cel mai mic efort. Pieptul face cu greu față nevoilor de ventilație. Aceasta este versiunea încărcată de păcat după 4.000 de ani de la Adam!

„Scoală-te, i-a zis Isus, ridică-ți patul și umblă! Îndată omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla” (Ioan 5,8,9).

Știința nu explică minunile de vindecare, iar medicina nu le înțelege. Cum s-a putut să apară „îndată” vase de sânge, mușchii să își recapete volumul și forța, iar nervii să redevină funcționali după 38 de ani de totală

inactivitate? Cu viteza fulgerului, apar vase de sânge noi, pulsând de viață, celule musculare proaspete și odihnite, lichid sinovial și cartilagii alunecoase în articulațiile blocate. Știm că un bolnav imobilizat doar câteva luni are nevoie de exerciții lungi de reabilitare musculară. Ca un copil care a primit o jucărie mult așteptată, omul acesta își examinează fără nesaț mâinile și picioarele nou-născute, le pipăie, le încearcă, poate să se ridice după voie, poate să meargă unde vrea, poate să sară într-un picior, face demonstrații în fața foștilor colegi de suferință rămași fără grai! Ce mai contează cine și cum l-a vindecat, important este că acum a devenit sănătos.

Dar Marele Medic vrea să elimine orice recidivă și enunță rețeta vindecării: „După aceea, Isus l-a găsit în templu, și i-a zis: 'Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău'” (Ioan 5,14).

I-au trebuit 38 de ani omului acestuia ca să-și ispășească păcatele. Și noi putem încă să ne mișcăm după voie?

Concluzii

- Vindecarea adevărată trebuie să atingă deopotrivă trupul și sufletul.
- Suferința este o etapă spre sfințenie.
- Minunile de vindecare nu sunt rezultatul unei vrednicii personale.
- Profunzimea și gravitatea durerii altora s-ar putea să ducă la reevaluarea propriilor suferințe.
- Bolnavul care are nevoie de vindecare miraculoasă este un bolnav grav și are dreptul la compasiunea și înțelegerea noastră.
- Vindecările în bolile cu prognostic rezervat sunt rare, dar slujesc întotdeauna scopului ascuns al lui Dumnezeu.
- Trebuie să ne rugăm pentru înțelegerea tainei durerii și a suferinței.
- La Betesda a fost vindecat un slăbănog, ca să înțelegem că Dumnezeu poate vindeca pe oricine, și doar unul, ca să înțelegem că noi toți vom fi vindecați.

dr. Nicu Tutunaru,
responsabil al
Departamentului Sănătate
și Temperanță,
Comunitatea Craiova

SABATUL MÂINILOR DESCHISE

*Existăm vremelnice prin ceea ce luăm din jur, dar vom trăi veșnic prin ceea ce dăruim.
(Douglas M. Lawson)*

Scop

Valorificarea potențialului spiritual și social al membrilor AZȘ. Susținerea prin căi practice a celor uitați.

Obiective

Implicarea fiecărei comunități în activități sociale. Promovarea activităților ADRA în fiecare comunitate.

Sabatul din 6 mai 2006 este Sabatul dăruirii. ADRA încurajează fiecare comunitate AZȘ să-și valorifice forțele sufletului. În săptămâna premergătoare acestui Sabat, membrii fiecărei comunități, de la mic la mare, vor aduce din bunurile lor pentru a fi oferite celor cu adevărat necăjiți. În aceeași săptămână, se vor organiza echipele pentru teren, precum și locurile de implementare. În Sabat, copiii, tinerii și adulții vor merge cu pachete la cei care sunt în nevoie. Îi puteți găsi pe stradă, în spitale, în case de copii, în centre pentru bătrâni sau chiar în casele lor.

Programul seriilor la Casa de odihnă SOVATA, în sezonul de vară 2006

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste pune la dispoziția celor interesați locuri, în serii de câte 10 zile, în cele 11 camere disponibile, după următorul program:

SOVATA					
SERIA	iunie		iulie	august	septembrie
	05-15		03-13	01-11	04-14
	19-29		17-27	15-25	18-28
PREȚURI	Cazare - lei -	Masa - lei -	Total pers/zi - lei -	Total sejur (10 zile) - lei -	
Adulți	25	25	50	500	
Copii	10	15	25	250	
Personalul angajat al bisericii	17,5	20	37,5	375	
Pastori pensionari	15	15	30	300	

Programările se fac direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, din str. Erou Iancu Nicolae nr.38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 077190, O.P.30; tel.: 021/269.03.38, fax: 021/269.03.40, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Biletele de rezervare se vor elibera în ordinea programărilor, prin achitarea contravalorii cazării cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care s-a făcut rezervarea, la sediul Casei de Pensii, prin mandat poștal (la adresa CP50, OF.34, numele: Panait Gheorghe, sector 2 București) sau personal, urmând ca masa să fie achitată în stațiune, la casa de odihnă.

Casa de odihnă este disponibilă în tot cursul anului, nu doar în sezonul de vară, atât pentru odihnă, cât și pentru excursii, precum și întâlniri de lucru pentru grupuri organizate, de 25-30 de persoane.

Copiii sub 7 ani sunt scutiți de la plata cazării și a mesei, în cazul în care nu se solicită masă și loc separat de dormit.

Casa de odihnă se află situată pe str. Trandafirilor nr. 64 (în spatele oficiului poștal), în localitatea Sovata Băi, tel.0265/570.504.

Tratamentele oferite de bazele de tratament din stațiune sunt potrivite pentru afecțiunile reumatice, spondiloză, discopatie lombară, hernie de disc, artroze, poliartrită reumatoidă, în faza de revenire, ginecologie etc.

Datorită gradului mare de deteriorare, Casa de odihnă Vatra Dornei a fost scoasă din circuitul de odihnă al bisericii, fiind trecută în responsabilitatea Conferinței Moldova.

Întregul colectiv al Casei de Pensii vă dorește să aveți zile de neuitat în sejurul dumneavoastră la casele noastre de odihnă. De aceea, îndrăzniți și veți fi mai sănătoși!

Gheorghe Panait, director, Casa de Pensii A.Z.Ș.

Ș T I R I

O nouă biserică în Cluj-Napoca

Un grup de credincioși din comunitatea „Speranța”, Cluj, au luat inițiativa de a se întâlni într-o sală publică cu scopul de a organiza în viitorul apropiat o nouă biserică. A urmat o campanie de evanghelizare, în perioada 17 februarie – 11 martie 2006, sub genericul „Drumul spre casă” – o incursiune în parabolele Domnului Hristos, susținută de pastorul Ștefan Tomoiagă.

Sâmbătă, 18 martie, s-a mai făcut un pas în atingerea obiectivului propus și anume, a avut loc organizarea grupei. Astfel, 34 de persoane și-au exprimat intenția de a forma o nouă grupă. Prof. Sergiu Alban a fost numit conducătorul

grupei. De asemenea, au fost alese câteva persoane pentru slujbele principale. Avem convingerea că nu va trece timp și ne vom putea bucura de o nouă biserică în orașul Cluj-Napoca.

(Ștefan Tomoiagă / AARC Transilvania de Nord)

Biserica română din Torino

Duminică, 12 februarie 2006, în cadrul activităților pentru Jocurile Olimpice de la Torino, Bisericele Adventiste din Torino și Milano împreună cu Fundația Româno-Italiană „Frăția” au prezentat, sub patronajul Consulatului General al României la Milano, filmul documentar „Dalle tenebre alla luce” – „De la întuneric la lumină”. Filmul e realizat de tinerii din Biserica Adventistă. El

prezintă istoria passaginilor, a catarilor, a valdenzilor, precum și a celorlalte mișcări reformatoare din anii 1200-1400.

La lansarea filmului au fost prezenți Ambasadorul României – Excelența sa dr. Cristian Colteanu, atașatul cultural – dr. George Bologan, consulul general al României la Milano – dr. Mircea Ghiordunescu, directorul Departamentului de Tineret de la Diviziunea Euro-Africa – Corrado Cozzi, directorul de Tineret din cadrul Uniunii Italiene – Ștefano Paris, istoricul valdenz – dr. Giorgio Bouchard și mulți alți invitați. Domnul ambasador a exprimat cuvinte de mulțumire comunității românești din Torino și Bisericii Adventiste pentru activitatea ei.

(Benone Lupu / AARC)

GHEORGHE TOMA

Pe data de 13 aprilie 1940, în familia Aurică și a lui Constantin Toma, se naște cel de-al patrulea copil, George, având ca frați pe Florica, Cornel, Dan și Ionel.

La vârsta de 17 ani, își predă viața Mântuitorului, încheind legământ cu El prin botez.

Anul 1965 este o altă bornă kilometrică importantă din viața lui, când, sub indemnul Duhului Sfânt, răspunde afirmativ chemării Sale și începe să studieze la Seminarul Teologic AZȘ din București. Timp de 4 ani a fost coleg cu fr. Dan Popovici, Paulin Micu, Petre Moisan și Ștefan Pârvan.

Pe 4 august 1968, se căsătorește cu tânăra Magdalena Matei, cu care, timp de 38 de ani, au avut o căsnicie plină de binecuvântări, cele mai alese fiind cei trei copii ai lor: Cristian, Monica și Lucian.

După acreditarea sa ca pastor, a slujit cauzei lui Dumnezeu în următoarele districte: Cervența, Plosca, Râmnicu Vâlcea, Câmpina, Urleta, Valenii de Munte, Ploiești, Negoiești.

A fost un devotat slujitor al lui Dumnezeu, un temerar apărător al cauzei Bisericii, care nu s-a temut de amenințările securității, de îndelungatele procese, timp de 6 ani, pentru redobândirea locașului de cult din str. Democrației, Ploiești.

Din 2002, începe să lupte cu o boală necruțătoare. În acest timp, își pregătește mesajul pentru propria înmormântare.

Încheie lupta vieții în data de 21 februarie 2006, cu speranța că îi va revedea pe toți aceia cu care s-a rugat și cărora le-a predicat.

BARBU DĂNĂU

Pe 7 februarie 2006, la Galați, a fost depus în locul odihnei temporare, la o vârstă respectabilă, pastorul Barbu Dănuș.

S-a născut pe 29 noiembrie 1912, în localitatea Ohaba de sub Piatră, jud. Hunedoara. La numai 4 ani, rămâne orfan de tată. În timpul școlii primare, având o credință altfel decât a majorității, a fost aspru persecutat, dar nu a renunțat.

Dumnezeu l-a chemat să fie lucrător în via Sa și urmează cursurile Seminarului Teologic Adventist, cu sediul la Dicioșanmartin și apoi la Stupini. După absolvire, este solicitat să lucreze ca ajutor al trezorerului Uniunii. În 1939, se căsătorește cu Gheorghina Dobrin, și în familia lor se nasc trei copii: Gabriel, Daniela și Adrian.

În perioada 1945-1956, a fost chemat să lucreze ca secretar-contabil la Conferința Dunărea, cu sediul la Brăila. Din 1956, lucrează ca secretar-contabil în cadrul Conferinței Oltenia, cu sediul la Craiova. În anul 1974, primește spre păstorie comunitatea Labirint. În anul 1978, se pensionează, iar din anul 1995, se mută la fiica lui Daniela, în Galați. Plin de vigoare, zel și sănătate, a slujit bisericile din zonă până în 2002, când s-a îmbolnăvit. Ultimii doi ani ai vieții i-a petrecut la pat, având nevoie de ajutor și

îngrijire continuă. În Sabatul din 4 februarie a.c., a încetat din viață. Rămâne însă în memoria noastră ca un om energic, harnic, având curajul răspunderii, cu o autoritate blândă, pus cu totul în slujba lui Dumnezeu și a semenilor.

ALEXANDRU DELEA

Pe data de 17 decembrie 2005, a fost condus la locul de odihnă temporară pastorul Alexandru Delea. În mormân-

tarea a avut loc la cimitirul central din Cluj-Napoca.

Născut pe 30 iunie 1922, în localitatea Telemăneană Dracea, Alexandru Delea a avut un drum binecuvântat de ascensiune de la locurile natale la Liceul din Turnu Măgurele, Institutul Biblic Brașov-Stupini, Conferința Moldova – a fost secretar și contabil. În anul 1955, a fost hirotonit. Între anii 1955-1984, a avut diferite slujbe în Conferința Transilvania de Nord – secretar, contabil, pastor, președinte, secretar de Conferință.

Din căsătoria binecuvântată, încheiată în anul 1948 cu sora Popa Maria, au rezultat două scumpe odrasle: Dorina și Carmen. În anul 1959, a suferit mult, prin pierderea libertății fizice, pentru cauza dreaptă a lui Dumnezeu, datorită persecuțiilor caracteristice regimului comunist.

Și-a încheiat alergarea prin cuvintele: „Vreau la Isus, vreau acasă!” Iar nouă ne-a lăsat ca temă, întrebarea astfel formulată: „Cum stăm cu credința?”

Ș T I R I

Activitățile Explo reflectate în presă

Ziarul *Gazeta de Sud* a publicat, în numărul de duminică, 19 martie 2006, sub semnătura Silviei Păduraru, un articol despre activitățile Explo din Filiași.

„Asociația 'Exploratori pentru viitor', filiala Oltenia, în colaborare cu Casa de Cultură din Filiași, beneficiind de sprijinul Primăriei și al Consiliului Local din localitate, s-a gândit să le arate școlarilor craioveni câteva modalități de fructificare a timpului liber. Pentru a le atrage atenția micuților, organizatorii au realizat o 'Expoziție de meșteșuguri', care s-a bucurat de un imens succes printre

școlari... Astfel, cei mici au înțeles că nu este nimic complicat și ar putea și ei face așa ceva”, a precizat Ovidiu Băluță, instructor și coorganizator al evenimentului. Elevii care au vizitat expoziția se puteau înscrie la cursurile de origami, kiragami, macrame, decorațiuni din flori uscate, bamouline, construcții din cuie și sfoară, modelări cocă, care au loc chiar astăzi (școlarilor nu li s-a perceput nicio taxă, atât cursurile, cât și înscrierea fiind gratuite).

La finalul expoziției, peste o sută de școlari, cu vârste cuprinse între 7 și 12 ani, și-au manifestat dorința de a fi inițiați în tainele meșteșugurilor cu denumiri ciudate.

(AARC)

Evanghelizare în cort

În perioada 11-19 martie, în localitatea Prundu, jud. Teleorman, a avut loc o serie de întâlniri de evanghelizare. Întrucât în sat nu există nicio sală potrivită pentru o asemenea manifestație, întâlnirile s-au desfășurat într-un cort. În fiecare seară, între 120 și 150 de suflete, în afară de copii, au înfruntat frigul și îngheșuiala, ascultând cu răbdare Cuvântul lui Dumnezeu.

Numărul celor prezenți, interesul și întrebările puse ne păstrează speranța că rodul acestor întâlniri va fi bogat.

(Adrian Țucmeanu / AARC Oltenia)

Fără dinți

– Tati, uite! Cred că îmi cade dintele ăsta, spuse Laura, stând în fața oglinzii și mișcându-și dintele.

– Era și timpul, spuse tata. De multă vreme ți se clătina dintele ăsta.

– Hei, a căzut! exclamă Laura surprinsă.

Ținea dintele în mână și se mira că nici măcar nu o duruse.

Tata s-a apropiat să examineze dințișorul alb din mâna Laurei și spațiul mare din dantura ei.

– Acum ce ai de gând să faci cu dintele? O întreabă el.

– Cred că o să-l pun sub pernă, la noapte, spuse Laura. Deși nu prea mai cred în zâna dințișorilor.

– Nu?

– Nu există o asemenea zână, nu-i așa tati? De fapt, tu și mama sunteți cei care îmi puteți lăsa bani sub pernă, spuse Laura.

Tata zâmbi.

– Ești o fată isteasă, dacă îți dai seama de lucrul acesta, spuse el. Ai dreptate. Zâna dințișorilor este o invenție la fel ca Moș Crăciun și iepurașul de Paști. Sunt doar povești pe care oamenilor le face plăcere să le spună. Cadourile sunt aduse, de fapt, de cei care ne iubesc.

– Cred că îmi place mai mult ideea asta, spuse Laura, uitându-se la dinte. Atunci crezi că e cazul să-mi mai pun dintele sub pernă?

– Dacă vrei, sigur că da, răspunse tata.

– Bine, dar mai întâi i-l arăt mamei și lui Dragoș, adăugă Laura.

Laura era mândră de dintele ei. I l-a arătat mamei și fratelui său. I-a sunat pe bunici să le spună că îi căzuse dintele. Chiar s-a jucat cu el o vreme. Când a venit ora de culcare, Laura nu-și mai găsea dințișorul pe nicăieri.

– Nu-mi amintesc unde l-am pus, se

plânse ea. Poate că a căzut sub pat sau în coșul cu gunoi.

Laura s-a uitat peste tot. Părinții au căutat și ei, însă nu au găsit dintele.

– Acum nu pot să-l mai pun sub pernă, zise tristă Laura.

– Eu nu mi-aș face atâtea griji doar pentru atât, o încurajă tata.

Dimineața, Laura a ieșit grăbită din

cameră cu două monede în mână.

– Ia priviți! Am găsit zece lei sub pernă, chiar dacă nu mi-am pus dințișorul acolo!

– Ei, ia te uită! îi spuse mama lui tata, zâmbindu-i.

Laura s-a urcat în patul lor, lângă ei.

– Voi mi-ați pus banii, nu-i așa? spuse ea pipăindu-și cu limba spațiul din dantură.

– Îți aduci aminte ce ți-am spus? o întreabă tata. Cadourile sunt lăsate de oamenii care te iubesc.

– Dar eu nu am avut dințișorul sub pernă, insistă Laura. Totuși am primit acești bănuți.

Mama o îmbrățișă pe Laura.

– Nu este nevoie să ai un dințișor ca să primești ceva, spuse ea. Nu este nevoie să dai nimic pentru a te bucura de un dar. Dințișorul îl pui sub pernă, pentru că ești mândră că ai crescut atât de mare, iar noi dorim să îți facem o mică atenție cu această ocazie specială. Dintele în sine nu contează prea mult.

– Asta înseamnă că am primit ceva pe degeaba, spuse Laura. Crezi că e drept?

– Sigur că da, spuse tata. Și noi primim mereu daruri. Iar tu nu ai plătit până acum pentru hrană, pentru haine sau pentru camera în care stai. Noi îți dăruim aceste lucruri pentru că te iubim.

– E ca atunci când nu-l poți plăti lui Dumnezeu pentru darul vieții sau pentru viața veșnică din cer, adăugă mama. Desigur, există o mulțime de lucruri pentru care trebuie să plătim – dar sunt și multe lucruri pentru care nu am putea plăti niciodată. Ele sunt darurile care ne-au fost oferite din iubire.

Laura își îmbrățișă părinții.

– Vă mulțumesc! le spuse ea. Voi sunteți cele mai bune zâne!

Ora familiei

- Roagă pe cineva din familie să îți povestească despre o ocazie când a primit ceva, fără să fi meritat sau fără să fi putut plăti.
- Ce fel de daruri primești de la oamenii care te iubesc?
- Ce fel de cadouri îți place să dăruiești?

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, februarie 2005

„...Am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți...”

CSABAI GYULA LÁSZLÓ

Cum, prin ce mijloace ajunge la noi solia personalizată a lui Dumnezeu? În zilele obișnuite ale săptămânii, în singurătate, pe patul spitalului sau în suferință?

Privesc la o fetiță care este pe punctul de a-și finaliza desenul solicitat de educatoare, având ca destinație un cămin de bătrâni. Urmărind mișcările gingașe ale mâinii autoarei, descopăr o empatie care își găsește loc atât pe coala de hârtie, cât și în ochii micuței. Mai târziu, opera apare finalizată, este apreciată de educatoare cu calificativul „Am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți” (Matei 25,36 p.p.).

Înțelegem mai ușor de ce Domnul Hristos nu a ales un model dintre ucenicii săi. Dimpotrivă, Mântuitorul a așezat în fața lor un copilăș: „...dacă nu vă veți face ca niște copii,...” (Matei 18,3).

În calitate de adulți, uităm acest deziderat al binefacerii, pentru că el declară război împotriva comodității.

Vă invit să citim încă o dată cuvintele Mântuitorului din Matei 25,35-36.

Aceste cuvinte ne vorbesc despre judecată. Timpul se scurge repede. Mântuitorul Se va întoarce în curând.

Va sosi momentul când cele două grupe (Matei 25, oi-capre) vor fi separate într-un mod definitiv și irevocabil.

Cine vor fi acei binecuvântați, care vor moșteni „Împărăția”?

Acest lucru se decide acum.

Observați vă rog formularea: Nu se spune că „Mi-a fost foame”, „Mi-a fost

sete”... etc. și am apelat la ajutorul vostru, iar voi M-ați refuzat. Sau: Am fost bolnav, v-am trimis o telegramă și a-ți venit să Mă vedeți: Nu! Cel care ajută o face în mod voluntar, fără o solicitare expresă și concretă. El vine în întâmpinarea nevoilor semenului său. Este receptiv, nu trebuie împins de la spate.

Există oameni, care nu cer nimic de la noi, dar nevoia lor poate fi citită din privire, mediul și chiar din viața lor.

Dar cine sunt bolnavii? Toți suntem, chiar dacă aceste simptome nu sunt vizibile. Suntem limitați, paralizați în credință, în manifestarea dragostei și a înțelegerii unii față de alții. Paralizați când este vorba să ajutăm. Alții sunt paralizați de răzbunare. Soți care zile întregi – poate chiar săptămâni – nu discută între ei. Suntem contaminați de microbul invidiei la locul de muncă, în cercul prietenilor etc... Apoi, mai târziu, devenim purtători sau chiar transmițători microbului distrugător. E posibil să rămânem orbi și surzi față de suferința altora. Da, suntem bolnavi cu toții. Există oare vindecare? Suntem bolnavi și așteptăm un „vizitator”. Dar oare ce s-ar întâmpla dacă scopul vieții noastre ar fi acela de a fi noi înșine vizitatorii!

Poetul Ady Endre, într-o poezie, a scris următoarele:

**„Când toți m-au părăsit...
În liniște și într-un mod neașteptat,
Dumnezeu m-a îmbrățișat.”**

Poate chiar prin noi Dumnezeu dorește să-i îmbrățișeze pe alții. Vom răspunde noi acestui apel? Chiar și fără răsplată omenească sau

întâmpinând ostilitate? Dacă da, ne este promisă pacea, armonia și bucuria sufletului (Ioan 14,27). În ochii lui Dumnezeu, nu suntem fără valoare – un om pentru El valorează cât întreaga omenire. El este dragoste. Să cerem ajutorul Aceluia care ne-a promis că „va fi cu noi, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20 u.p.). Să ne apropiem de El și de semenii noștri, chiar dacă un munte ne-ar sta în cale. Nu mai este timp pentru a-l înconjura. Trebuie să-l mutăm din cale. Sunt unii care au posibilități mari. Se pot lansa în mutarea muntelui cu buldozerul.

Ce să facă acela care are o putere limitată și are puține mijloace sau resurse? Să-și scoată batista! Nu, ca să-și ștergă lacrimile, ci pentru că încapă în ea o mână de pământ. E puțin, dar, cărând muntele zi de zi, va însemna mult.

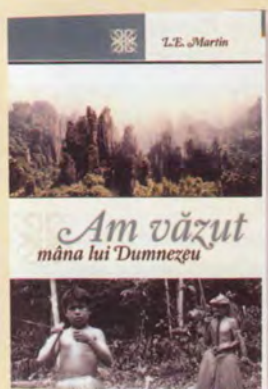
Și cei care vor zâmbi – munte cu batista? – văzând credințioșia, consecvența, poate ni se vor alătura. Multe experiențe dovedesc faptul că oamenii pot fi influențați și în bine, nu numai în rău. Atât putem noi să facem. Dumnezeu va răsplăti credințioșia noastră. (Apoc. 2,10 u.p.)

Dumnezeu să ne dea astăzi un scop, un rost al vieții. Măine ar putea să fie prea târziu!

Csabi Gyula László
președinte,
Conferința
Transilvania de Sud

Noi apariții editoriale la Casa de editură „Viață și Sănătate”

Am văzut mâna lui Dumnezeu

Lucrarea de față relatează întâmplări aproape de necrezut despre lucrarea harului lui Dumnezeu în mijlocul unor oameni uimitor de primitivi. Lumina anilor lungi, pe care E. L. Martin i-a petrecut ca misionar în insulele Pacificului de Sud, i-a inspirat penița și astfel a apărut această carte, care merită cu prisosință să fie citită.

4,5 RON

Bună dimineața, fetiță... bună dimineața băiețel!

Așa cum frumos spune autorul, cartea aceasta de poezii „le este dedicată copiilor și acelor care vor să stea de vorbă frumos cu copiii sau cu propria lor copilărie, ca un mic abecedar în școala cunoașterii iubirii lui Dumnezeu.”

4,5 RON

Evanghelia după Moise

Cartea prezintă un alt mod de abordare a adevărurilor fundamentale ale Evangheliei mântuirii, așa cum sunt descoperite în simbolurile Sanctuarului, în care se regăsesc reflectate în același timp marea lucrare realizată de Mântuitorul, experiența personală a creștinului în înaintarea sa pe calea spre tronul lui Dumnezeu și experiența bisericii adevărate, de-a lungul timpului.

12,5 RON